

CANDAI

SPALIS '13 NR. 44

Redaktorių žodis

Nuotr. - Viltutės Zarembaitės

Regis, dar visai neseniai džiaugėmės vasaros pradžia, ryžtingai žygiavome į saskrydį, planavome keliones prie jūros ir pasimatymus su senais draugais. Tačiau šiandien jau skaičiuojame besibaigiančias spalio dienas ir galvojame: "Kodėl taip greitai bėga laikas?" Toks klausimas iškilo ir mums. Keista, jog, atrodo, tik vakar perėmusios "Andų" vairą, dabar jau rašome paskutinį redaktorių žodį skaitytojams. Štai ir pasitvirtina taisyklė - visi geri dalykai turi savo pabaigą. Tačiau "Andams" dar tikrai ne galas - tikimės, jog jie gyvuos ilgai ir tvirtai! Šis numeris - pilnas prisiminimų, išpūdžių apie tai, ką licėjaus mokiniams teko patirti vasarą ir ką išgyveno dar visai neseniai licėjaus bendruomenės nariais tapę fuksai per krikštynas. Rudenį keičiasi ne tik "Andų" redakcija, bet ir senatas bei prezidentas - skaitykite, kas šiemet pasirenge gvildenti su licėjumi susijusius klausimus ir išbandyti savo jėgas naujose (arba jau ne) pareigose. Tikimės, jog ne paskutinį kartą "Andų" skaitytojai išgirs alumno žodį ar nuotrupas iš Mykoliuko gyvenimo, ne paskutinį kartą šmaikščius atsakymus pateiks ekspertai ir ne paskutinį sykį kūrybingieji moksleiviai dalinsis savo eilėmis bei piešiniais. Žinoma, vien senų tradicijų laikytis nebūtina - naujovės juk visuomet gerai, tiesa?

Perleisdami "Andus" naujai kūrybinei grupei, negalime pamiršti padėkoti tiems, kurie taip aktyviai dirbo su mumis visus metus. Tikimės, jog, įgavę patirties, savo puikia veikla gali didžiuotis nuolatiniai straipsnių autoriai, kuriuos regėdavome kone kiekviename susirinkime, mūsų šaunieji dailininkai ir fotografai, savo darbais pagyvindavę kiekvieną puslapį, darbščioji maketuotoja, kuriai dažniausiai tekdavo užduotis viską dailiai sudėlioti vos per kelias dienas, kruopštūs klaidų korektoriai ir kiti licėjaus bendruomenės nariai, bent šiek tiek prisidėję prie mokyklos leidinio kūrimo, platinimo ir skaitymo. Taip pat nuoširdžiai dėkojame mokytojai Astai Karaliūtei - Bredelienei už pagalbą. Galbūt nuskambės banaliai, tačiau be jūsų "Andai" nebūtų tokie jaukūs, kokie yra dabar. AČIŪ!

Na, o galiausiai norime palinkėti darbingos mokslo metų pradžios, spalvoto rudens ir kuo daugiau juoktis, juk juokas ilgina gyvenimą ir gerina sveikatą, o ši žvarbų ir lietingą metų laiką tai labai aktualu. Viliamės, jog mūsų darbas nenuėjęs veltui ir jį įvertinote jūs, liceistai! O jeigu norite prisidėti prie naujosios redakcijos, turite minčių ir idėjų arba siekiate atrasti širdžiai mielą veiklą - sekite skelbimus mokykloje ir ateikite į naujuosius kūrybinės grupės rinkimus!

Su meile, Karolina, Agnė, Paulė

Turiny

2 Redaktorių žodis

4 Prezidentės žodis

Eidvilė Banionytė

5 Laiškas licėjui

Antanas Terleckas

7 Ruduo (Mykoliuko istorijos)

8 „Liceistas - tai karys, o licėjus ..!“

Aistė Grušnytė

10 Prezidento rinkimai

Gabrielė Makarevičiūtė, Kristina Mačulsk

13 Senato rinkimai

Gabrielė Makarevičiūtė, Kristina Mačulsk

22 Autostopu po Europą

Tomas Mackus, Tadas Temčinas

25 Ten, kur teka saulė

Agnė Semėnaitė

27 Savaitė Milane su pipete

Eglė Beigaitė

**29 Vaikystės svajonės kartais pildosi arba bur-
iavimo ypatumai**

Ugnė Skorupskaitė

31 Fotoreportažas iš Venecijos kino festivalio

Eivinas Butkus

34 Interviu su Justinu ir Ieva

Monika Nedzinskaitė

36 Indėnas. Cukraus gabalėliai. Jauku

Prieglius Žuklys

38 Kūryba

Milda Mačiulaitytė, Laura Abraškevičiūtė

39 Ekspertai

Redakcija

Redaktorės: Karolina Panto, Agnė Semėnaitė,
Paulė Tulevičiūtė

Maketas: Aurelija Šerniūtė

Viršelio dailininkė: Gabrielė Mikalauskaitė

Iliustracijų autorės: Gabrielė Mikalauskaitė, Ele-
na Paleckytė

Vyr. korektorė: Agnė Jurgaitytė

Padedanti mokytoja: Asta Karaliūtė - Bredelienė

***Dėkojame Vidmantui Nakvosui
ir Sauliui Jurkevičiui!***

*Gabrielės Mikalauskaitės
ilustracija*

Prezidentės žodis

Nuotr. iš asmeninio albumo

EIDVILĖ BANIONYTĖ

Kažkur girdėjau sakant, kad Lietuvos laukia tamsūs laikai, jokių prošvaisčių ateityje. Atsižvelgdami į tam tikrus dėsningumus tarptautinių santykių ir ekonomikos srityse, tokias prognozes skelbia ne vienas, žadėdamas valstybei žlugimą, tiesiogine ta žodžio prasme. Prisipažįstu, ir man kartą buvo kilę tokių minčių, tačiau visos šios dvejonės išsisklaidė, kai sužinojau, kiek moksleivių šiais metais kandidatuoja į mokinių savivaldos postus. Nuoširdžiai sakau, likau maloniai nustebinta, šiandien visi kartu galime pasidžiaugti bundančiu licėjumi.

Pastarosiomis savaitėmis teko pabendrauti su dauguma pirmojo kurso moksleivių ir galiu nuraminti, kad, nors ir ateinančios kartos dažniausiai skiriasi savo elgsena, idėjomis ir mąstysena, vertybes išsaugo tas pačias. Širdį glosto, kai žvelgiu į pačius pirmuosius jų bandymus organizuoti, burtis karnavalo ruošimui, kai matau kostiumais pasipuošusius ir atsakingai parašus renkančius kandidatus, jau nuo pat pirmųjų dienų aktyviai į mokyklos veiklą įsitraukiančius moksleivius. Savo kūrybine energija bei didžiuliu potencialu stebina ir antrasis kursas. Malonu stebėti moksleivius dirbančius dėl savo tikslų, aktyviai reiškiančius savo nuomonę ir besidalijančius idėjomis. Manau, kad niekas nepaprieštaraus, kad šis kursas į licėjui suteikė naujos dvasios (ko vertas buvo vien jų karnavalas) ir belieka tikėtis, kad maloniai stebins ir toliau. Trečiakursiai, šie metai (manau, kad ne vienas baigęs mokyklą sutiks) jums yra patys veikliausi ir todėl – įsimintiniausi. Gausybė svarbių renginių, naujos klasės, nauji moksleiviai kurse. Viską, ko jums gali prireikti, turite: muzikantų, šokėjų, menininkų, organizatorių, apie įvairias technologijas nusimanančių moksleivių. Belieka palinkėti susikaupimo, kantrybės ir kryptingo viso kurso judėjimo.

Apmąstydamą licėjų, kad ir kaip keistai tai skambėtų, pasijaučiu kaip senstantis žmogus, siekiantis žemėje palikti išauklėtų, gyvenimui paruoštų, dorų palikuonių. Tad jei panašiai mąsto ir kiti ketvirtakursiai, galime likti ramūs, licėjų paliekame gražių ir patikimų kartų rankose.

Laiškas licėjui

Labas rytas, licėjau.

Mėnesio. Na, teoriškai, keturių, bet vasaros neskaičiuosim – patys suprantat, kas yra vasara. Tiek laiko man prireikė, kad suvokčiau, koks didelis lobis vis dėlto yra licėjus. Jūs net neįsivaizduojat, kaip kartais galima pasiilgti intelektualaus pokalbio. Apie literatūrą, meną, istoriją ar tiesiog apie nieką. Taip, net ir kalbėdamas su liceistais apie nieką, gali daug ką naujo sužinoti. Ši laišką Jums rašau praėjus lygiai mėnesiui nuo studijų universitete pradžios. Kas manęs nepažįsta, trumpai prisistatysiu – esu Antanas Terleckas, ką tik iškeptas Vilniaus licėjaus alumnas (jei pirmakursiai nesupranta, išversiu į žmonių kalbą – ką tik baigiau čia mokytis). Licėjyje iš aplinkos išsiskyriau savotišku humoro jausmu, dėmesio stoka ir per ketverius metus daug kam įkyrėjusiu žemu balsu, kurį ypač mėgdavau paleisti į darbą per tarpmokyklinės futbolo varžybas. Dabar Vilniaus universitete studijuojau istoriją.

Šiandien manęs paprašė, kad parašyčiau alumno laišką licėjui. Iš pradžių galvojau atsisakyti tokio atsakingo darbo – nuoširdžiai nesugalvojau, apie ką galėčiau kalbėti. Tačiau vėliau pagalvojau, kad „aaaaaaai.. Kaip nors“. Dar viena mano savybė – pilstyti iš tuščio į kiaurą. Tai galvojau taip ką nors papildyti ir tiek. Vis dėlto grįžęs namo bandžiau prisiminti, kas yra tas licėjus ir ką gi Jums būtų naudinga apie jį išgirsti. Prisiminimų banga buvo daug stipresnė, nei tikėjausi. Gal dėl to, kad kaip tik šiandien buvau užsukęs pasižiūrėti į mūsų futbolininkus. Ji buvo tokia stipri, kad net vidury nakties privertė rašyti šį laišką. Prisiminimai privertė suvokti, kad dabar (studijų metu) man kažko trūksta. Prisiminimuose radau atsakymą ir į šį klausimą. Per mūsų išleistuves rodė filmuką, kuriame apie mūsų kursą kalbėjo tiek mokiniai, tiek mokytojai. Na žinot, toks nostalgiją sukeliantis gražus dalykas. Viena bendrakursės frazė išiminė: „Dėka licėjaus aš niekada nebeturėsiu draugų, nes visi man bus per kvaili.“ Gal ir klystu, bet ji berods padarė stiliaus klaidą, na, bet čia jau prasiveržia mano liceistiškumas. Nesvarbu. Kai pirmą kartą išgirdau šitą pasakymą, eee.. Nesugalvoju, kaip čia išsireišk... Sakykim taip, rūščiai susiraukiau ir mintyse ėmiau ją kaltinti „pasikėlimu“. Deja, šiandien galiu būti kaltinamas tuo pačiu, nes manau, kad ji buvo visiškai teisi.

Licėjus lepina. To Jūs nepastebėsit, to nesuvoksit, to nevertinsit, tačiau jis padarys iš Jūsų didesnius lepūnėlius nei tos tipinės mamytės iš amerikietišku filmų. Ir aš toks esu. Išlepio galimybė kalbėtis apie absoliučiai viską intelektualiai. Kai užsimanydavau ką nors išgirsti apie filosofiją, užtekdavo pasėdėti 5 minutes šalia Mišos (vyresnieji supras, apie ką aš kalbu, jaunesnieji – na, pavadinkime jį „Vienu berniuku“). Kai užeidavo lyrinė nuotaika ir norėjosi su kuo nors išsikalbėti apie tai, ką galima pajauti skaitant Mickevičių, Mackų ar Marčėną, galėdavau nueiti pas Povilą (Kitą berniuką). Kai norėdavau sužinoti, kas naujo ir įdomaus dedasi teatro pasaulyje, galėdavau persimesti keliais žodžiais su Augiu (Trečiu berniuku). Na, o kad neatrodytų, kad man tik su berniukais patinka kalbėti, tai, pavyzdžiui, su Vaida ir Ieva (Viena mergaitė ir Antra mergaitė) būdavo labai linksma analizuoti eilėraščius. O jau jeigu netyčia užsimanydavau pakalbėti apie muziką, šalia visada buvo kita Ieva (Trečia mergaitė). Ir visus juos aš galėdavau rasti toje pačioje vietoje – licėjyje. O dabar? Miša ir Ieva išvažiavo į užsienį, Povilas (ir turbūt Ieva, nežinau) apsigyveno Čiurlionio gatvėje kartu su kitais medikais, Vaidą kartais pamatau žygiuojant filologijos fakulteto link, Augis turbūt teatre kur paskendo (na, aišku, ne tiesiogine prasme). Ir tik šiandien aš suvokiau, kaip tai yra liūdna ir kiek daug dėl to prarandu. Nesakau, kad kitur nėra protingų žmonių, tačiau universitete suvokiau, kad šios rūšies asmenybių yra labai didelis deficitas. O licėjyje tokių – per akis. Protingų žmonių įvairovė mane išlepino. Nors, prisipažinsiu, dar mokantis mokykloje, tai netgi erzindavo.

Kai man iš esmės tą patį sakė mokytoja Šiaulienė, mokytoja Karaliūtė, aš nesuprasdavau. Nors turbūt apsimesdavau, kad suprantu. O gal tiesiog neįvertindavau. Visi puikiai žinot, kad licėjus yra unikalūs savo renginiais. Taip, jie suteikia tikrai daug. Tačiau ko gero dar daugiau suteikia tas paprastas rytinis pokalbis, kurių vėliau gyvenime taip pasigesit. Todėl sustokit, sumažinkit tempą truputį ir pasidžiaukit. Nors aš ir žinau, kad manęs neišklausysit.

Laiškas licėjui

Pabaigoje norėtusi kiekvienam kursui atskirai ko nors palinkėti.

Pirmakursiai – ooo, šakės... Tie pirmieji mėnesiai licėjyje buvo pasaka. Visi nauji, visi protingi, visi malonūs... Aišku, moksluose (bent jau man taip buvo) turėtumėt patirti tam tikrą kultūrinį šoką, bet greitai priprasit. Nesinervinkit, jei iš pradžių nesiseks – man irgi nesisekė... Pirmą semestrą mano bendras signalinis vidurkis buvo 7,8. Mokytojas Jankauskas tuomet pasivedė mane į šalį ir bakstelėjo pirštu, sakė, kad taip negalima... Aš tik nu-mojau ranka ir atsakiau: „Pf, čia ekonomika viską gadina..“ Na taip, tas penketas nelabai gražiai atrodė, bet galėjau ir kitur pasitempti. Pasitempiaiu. Net nesakyčiau, kad pasitempiaiu, o tiesiog pripratau. Priprasit ir jūs, nors ir nelabai maloniai atsiliepsit apie mokslus. Tik neišsigąskit to krūvio – jis nėra toks didelis, kaip atrodo. Ir tie, kurie, erm... Nesijaučia gabūs matematikai arba licėjui suprato, kad nemoka matematikos (man šis vertybinis lūžis nutiko per pačią pirmą pamoką), nebijokit mokytojos Šiaulienės. Ji net tokią kaliausę kaip aš išmokė matematikos šimtukui...

Antrokai – na, paaugot, krikštasūniai ir krikštadukros? Bent man pirmi metai licėjyje labai greitai prabėgo, kiti gal kiek lėčiau. Jum gi jau pirmi „egzaminai“ artėja... Galit visiškai nebijoti, palyginus su licėjaus stojamaisiais, šie – visiškai niekis. Pavasarį laukia dar keli svarbūs pasirinkimai, nuo kurių priklausys tolimesnė Jūsų ateitis. Paklauskite mano patarimo – neikit lengviausiu keliu ir nesivadovaukit tuo kvailu principu „minimumas – 28 pamokos, daugiau nereikia“. Pats taip pasiilgiau ir dabar galvą į sieną daužyt noriu. Jeigu nors vienas žmogus manęs išklausys, būsiu labai laimingas. Ir mokykitės kalbų, neatsisakykit antros užsienio kalbos po 10 klasės kaip aš. Viena didesnių klaidų mano gyvenime. O šiaip – ruoškit mediumą ir mane pakvieskit, ateisiu pažiūrėt, jei tik galėsiu!

Trečiakursiai – su Jumis turbūt teko bendrauti mažiausiai, bet dabar įžengėt į savo geriausius metus ir juos saugokit. Man taip vienuoliktoje klasėje neatrodė, tačiau dvyliktoje supratau. Viską gi žmogus supranta po laiko, prigimtinis kvailumas, matyt. Tai pabūkit už mane protingesni ir darykit tai, kas patinka. Ne tik licėjui, bet ir už jo ribų – dainuokit, šokit ir dar bala žino, ką šiais laikais jaunimas daro. Ir knygas skaitykit, šitą irgi per vėlai truputį supratau... Skaitykit, skaitykit, skaitykit. Ne tam, kad „ką išmoksi, ant pečių nenešiosi“, o tiesiog tam, kad bręstum kaip asmenybė. Tarp kitko, „Skrydis virš gegutės lizdo“ – labai gera knyga, tik filmo pirma nežiūrėkit, taip negerai. Tebūnie tai mano pirmoji rekomendacija, galit kreiptis dėl tolimesnių.

Na, ir brangieji ketvirtokai... Kiek daug licėjaus prisiminimų yra ir su jumis susiję! Jūs gi jau viską žinot ir taip, tiesa? Jums nieko aiškint nebereikia. Į jus dedu daugiausiai vilčių, tikiu, kad suprasit, ką noriu pasakyti šiuo laišku. Todėl, nors ir puikiai žinau, kokia pagunda kyla į pamoką ateiti su kirviu ir „prasieit“ per pusę klasės, pasistenkit ištverti. Galbūt liko tik metai į tuos žmones žiūrėti, galbūt baigę licėjų niekada jų nesutikssite. Galbūt niekada nebesutikssite tokių kaip jie.

Na, ir jau visiškai pabaigai... Nuoširdžiai abejoju, ar šis laiškelis privers susimąstyti, nors to ir norėčiau. Greičiausiai jį tiesiog permesit akimis ir jis atsidurs greta kitų „Andų“ numerių kolekcijos, stalčiuje. Tačiau, jei vis dėlto perskaitysit jį nuo pradžių iki galo, sustosit ir akimirka pagalvosit, parašykit man. Parašykit man, nes aš pasiilgau licėjaus ir pasiilgau protingų pokalbių. Apie gyvenimą, apie poeziją, apie istoriją, apie nieką. Man tinka bet kas. Ir nesidrovėkit, jei manot, kad nesugebat „protingai“ bendrauti. Tą gali kiekvienas liceistas. Prie kavos puodelio ar internetu – nebijokit, nesu labai baisus. Esu lengvai pasiekiamas Facebooke ir kitose internetinėse erdvėse, mano vardą jau žinot – sugebėsit susirasti. Prisistatykit ir Jūs man, prašau.

Iki, licėjau!

Ruduo

Iš pradžių net nepastebi, kaip ateina ruduo. Medžiai parausta taip pamažu, kad atrodo, jog jie diena iš dienos tokie pat, kol staiga atsitoki, kad jie jau ryškiai raudoni. Mykoliukas irgi iš pradžių nepastebėjo, kaip rytinis šaltis keitė medžių lapus, tik vieną rytą išlipa iš autobuso ir pajunta, kad prie licėjaus augantys medeliai žėri geltonais sapnais. Ir staiga jis supranta: „Jau ruduo.“

MYKOLIUKO ISTORIJS

Taip, atėjo ruduo. Ir geltoni sapnai, plevenantys galvoj. Ir knieti rankos pakelti geltonai geltonus lapus.

Jis įžengia į licėjų, mintyse regėdamas krentančius lapus. Koridoriais tipena mokiniai ir didesniais žingsniais plasnoja mokytojai. Bet jų veidai ne visada tokie ryškūs kaip tie lapai prie pilko licėjaus. Mykoliukas pagalvoja, o jeigu galėtų paimti šūsnį lapų ir dalinti juos čia visiems. Mokytojai išisegtų juos ant peties ar iširštų į plaukus. Ir žėrėtų geltonais sapnais. O jei kas nors paklaustų, kodėl visi pradeda dalintis tais geltonais lapais, jis sakytų:

- Kad, nukritę ant žemės, lapai dar pradžiugintų mus.

Lyg žmonės, nukritę į bedugnę, pradžiugina mus – tik reikia juos pakelti.

Elenos Paleckytės iliustracijos

„Liceistas - tai ka

AISTĖ GRUŠNYTĖ

Drebantys ir išsigandę pirmakursiai bei TB'kai beveik visą rugsėjį laukė TOS dienos, kai pagaliau galės tapti tikri liceistai. Ketvirtokai, iš pasitenkinimo trindami rankomis, laukė TOS dienos, kai pagaliau galės atsilyginti už tai, ką patys patyrė prieš kelerius metus. O kai TA diena atėjo...

Rugsėjo 20-osios rytą pasipuošę kareiviška atributika ir rimtai nusiteikę ketvirtokai laukė nepakrikštytųjų. Surikiavę visus į voras, sužymėję numeriais ir įsakę daryti pritūpimus už kiekvieną pavėlavusįjį, negailestingieji karo vadai atkreipė net turistų iš Azijos, kurie nepraleido progos įamžinti šio neįprasto reginio, dėmesį. Vos tik gavę pirmus užuominų lapelius, naujokai suprato, kur papuolė. Susikaukę lakstė po visą Vilniaus senamiestį, klusniai vykdė vadų įsakymus, sprendė įvairius galvosūkius bei kūrė sudėtingiausius karo planus. Na, kai viskas ne taip sklandžiai sekdavosi, pasiūlydavo vieną kitą saldų kyšį už nedidelį užduoties palengvinimą ar pagalbą. Sėkmingai pasiekę visus 10 punktų, fiziškai pasirengę, šiek tiek apipilti vandeniu ir išteplioti, vieni pirmokėliai skubėjo atsipūsti, o kiti bėgo kepti pyragų reikliesiems ketvirtokams.

Vakarinei programos daliai atėjus, į licėjų įžengę žmonės pamatė, kaip mokyklos kiemelis pavirto kareivinėmis. Ketvirtokai taisė paskutinius netikslumus, likę liceistai nepasidalijo vietos prie langų, o šaltas lietus talžė sustirusius nuliūs. Neilgai trukus, pirmokai ir TB1 mokiniai garsiai kartojo priesaiką bei, skambant licėjui perkurtai Bon Jovi dainai „It's my life“, sulaukė dar daugiau vandens ant savo ir taip permirkusių galvų. Po dėl lietaus sutrumpintos, vos 40 minučių trukusios ceremonijos, dauguma skubėjo pratęsti šventės į aktų salę — juk lietuviai krepšinio aikštelėje kovėsi dėl vietos finale! Šurmuly, skanduotės „Lietuva, Lietuva“ ir šauni tautiečių pergalė sėkmingai užbaigė 2013/2014 metų krikštynas. Naujokai liko patenkinti – ketvirtokai puikiai įgyvendino temą, paruošė idomų pasirodymą ir per daug nenuvargino naujai iškeptų liceistų. Šiek tiek gaila, kad oras nebuvo palankus šiam renginiui, tačiau nepaisant to, svarbiausias tikslas buvo įgyvendintas!

O ką naujieji liceistai mano apie krikštynas?

Antanas Aleksiejūnas Ia

"Krikštynos patiko ir paliko daug teigiamų išpūdžių. Rytinė dalis buvo šauni, bet atsibodo vaikščioti išsiterliojus dažais, nuo kurių išsiterliojo ir rūbai. Vakarinė dalis buvo puiki. Smagu, kad viskas buvo gerai suorganizuota."

Radvilė Raubaitė Ib

"Krikštynos buvo labai linksmos — idomos užduotys, geri ir smagūs vadovai. Man patiko lietus, o ypač smagu buvo, kad ketvirtokai mus apipylė šiltu vandeniu. Nors žinau, kad miltai ir kiti maisto produktai buvo uždrausti, norėjosi daugiau veidų tepimo ir mažiau vaikščiavimo."

Barbora Žukaitė Ic

"Po dvyliktokų pasakojimų tikėjausi, kad krikštynos bus žiauresnės, bet jos buvo gana paprastos. Rytinėje dalyje įsiminė įkvepianti licėjaus dvasia, kurią pajutome skandudami skanduotę miesto centre. Įvairios užduotys padėjo sutvirtinti ryšius su klase. Vakarinėje dalyje nepatiko vanduo, kuris buvo šaltesnis už lietų. Ypač smagu buvo visiems kartu žiūrėti krepšinį!"

rys, o licėjus..!”

Henrikas Žukauskas Ie

"Manau, kad rytinėje krikštynų dalyje mūsų per daug pasigailėjo. Vadovai buvo draugiški ir linksmi, bet vaikščioti reikėjo per daug. Užduotis prie Bastėjos buvo labiausiai atitikusi temą, o mažiausiai patiko užduotys ant Stalo kalno ir prie Tymo turgaus. Nors vakarinė dalis buvo per trumpa, labai patiko, kad buvo suorganizuotas visuotinis krepšinio žiūrėjimas."

Laura Abraškevičiūtė TB1

"Tie, kurie nebuvo krikštynose turėtų labai gailėtis... Jos buvo tikrai įsimintinos! Rytinėje dalyje punktai buvo tikrai šaunūs, bet, manau, kad šie bus įsiminti labiausiai: šokiai literatų gatvėje, sūpynės šalia Tymo turgaus ir, be abejonės, karo technikos muziejus, kur buvo įgrūsti net 40 moksluokų. Šiek tiek originalumo pritrūko nesibaigiantiems pritūpimams, bet be jų ir laiptukų į Kryžių kalną tikriausiai nebūtume tokie pavargę ir laimingi. Nereiktų pamiršti ir skanduočių, kurias tikriausiai girdėjo visas Vilnius bent trisdešimt aštuonis kartus!.. Kalbant apie vakarinę dalį, pagyrimų taip pat netrūksta. Daugelis prisimins tą vakarą: prietema, šauniai lyja, ir VISAS licėjaus jaukusis vidinis kiemelis užia, skamba nuo pirmokų, kiti liceistai pro atvirus langus šaukia "būūūū", daužo skardines palanges...(vis dar keista, kad čia galima daryti viską, kas kitur dažniausiai draudžiama...) Tai atrodė tikras košmaras. Juk licejuje visi atrodo malonūs, skubantys padėti, užjaučiantys ir raginantys veikti..! Tikriausiai todėl tai ir buvo išpūdinga, nes tokio licejaus kasdien nepamatysi. Nors ir buvom visiškai permirkę, priesaikos pabaigoje užlietas vanduo iš kibirų vis dėlto suveikė. O galbūt ne vanduo, bet tos laukimo minutės, kurios žudė iš nežinojimo, kokio šaltumo vanduo kibiruose. AČIŲ ketvirtokams — puikios akimirkos, buvote kūrybingi ir išliksite mūsų galvose dar ilgai! Tikimės per šimtadienį atsidėkoti su kaupu!"

AISTĖ GRUŠNYTĖ

Kristijonas Malakauskas Id

"Krikštynose labiausiai patiko sukurta atmosfera. Smagiausia užduotis buvo ieškoti kamuoliuko užrištomis akimis, bet trūko gudresnių užduočių. Vakarinėje dalyje pasigedau vandens nuo pačių dvilyktokų, nes daugiau jo gavome iš dangaus. Krepšinio žiūrėjimas buvo smagus ir nuotaikingas, bet taip pat norėjosi ir diskotekos."

Monikos Repčytės, Gretos Šadauskytės, Karolinos Panto nuotraukos

Prezidento rinkimai 2013

EIDVILĖ BANIONYTĖ

1. Eidvile, jau seniai licėjaus prezidentas nebuvo pasiryžęs kartoti kadencijos. Kodėl nusprendei kitaip?

2. Kuo tu pranašesnė už savo konkurentą?

3. Eidvile, kokių iššūkių teko patirti pernai?

4. Kas yra tavo autoritetas?

5. Ko, tavo akimis, labiausiai trūksta licėjui?

1. Sutinku, kad kartoti kadenciją yra netikėtas ir drąsus žingsnis, juk, atrodytų, kad va, laimėjau rinkimus kartą, turėjau savo galimybę ir t.t. Visą šitą rinkimų ir atstovavimo reikalą aš suvokiu kitaip, buvimas prezidentu nėra tik garbės reikalas, tai yra juodas ir stiprių nervų reikalaujantis darbas, kurio saldūs vaisiai regimi tik rezultate. Kartoti kadenciją nusprendžiau dėl trijų priežasčių. Pirmoji - nenoriu palikti neužbaigtų darbų, kurie nukentėtų dėl dažnos prezidentų rotacijos. Su šia savivalda numynėme ilgą kelią dėl logotipo keitimo, ir dabar liko vos keletas žingsnių, tad šio projekto tikrai neatsisakysiu ir nepasiduosiu, kol jis nebus užbaigtas. Antroji priežastis – suvokdama, kokioje sudėtingoje situacijoje šiuo metu yra licėjus, negaliu taip imti ir lengva ranka visko palikti. Suspenduotas sąskrydis ir keletas kitų drastiškų pokyčių, apie kuriuos čia nenorėčiau kalbėti, skatina mane ir toliau stoti į kovą vardan moksleivių gerovės. Ir trečioji priežastis - jei bendruomenė per tuos metus spėjo mane pažinti, supras, jog visa ši veikla man yra kaip oras.

2. Šioje vietoje, norėdama susilaikyti nuo papildomų komentarų, tiesiog pasakysiu, kad už žmogų kalba jo darbai, ir tikiu, kad bendruomenė pati susidėlios pranašumus ir trūkumus.

3. Praėjusieji metai buvo ištis pilni iššūkių: logotipo kampanija, planai dėl mokyklos renovacijos, mainai, atstovavimas mokyklai viešojoje erdvėje, iš mokyklos išmesti mokiniai. Nepaisant šių nelengvų veiklų, galiu pripažinti, kad pats didžiausias iššūkis buvo kovoti už mokinių nuomonę Mokyklos taryboje. Reikia dar daug nudurbti, kad mokinių balsas būtų išklausytas.

4. Vieninteliai mano autoritetai - mano tėvai. Esu dėkinga jiems už tai, kad suteikė man pakankamai laisvės saviraiškai, padėjo, palaikė ir dažnai atvejais spaudė.

Nuotr. iš asmeninio albumo

Jų sugebėjimą tvarkytis šeimoje galiu pritaikyti bet kokioje organizacijoje, institucijoje ar bendruomenėje.

5. Maniau ir vis dar manau, kad licėjui trūksta ugnelės. Liūdnoka, jog neretai gabūs ir išmintingi mokiniai, mokslų užspausiti, tampa pasyvūs aplinkai. Organizuojami renginiai ir konkursai sulaukia vis mažesnio dalyvių skaičiaus, skatinimai prisidėti prie komandos organizuojant įvairias veiklas nesulaukia tiek daug iniciatyvos ir aktyvumo. Kartais apima jausmas, kad viskas, ko šiomis dienomis reikia, yra tik sausas mokslas. Žinoma, tikrai yra moksleivių, kurie stebina savo veiklumu, tačiau tai toli gražu nėra didelis procentas žmonių. Savo kadencijos metu stengiausi žadinti ir skatinti moksleivius prisijungti prie savivaldos, dalyvauti kuriant mokyklą. Manau, kad tai puikiai pavyko, atsižvelgiant į šių metų kandidatų skaičių. Šiais metais kaip pagrindinį tikslą iškeliau kiekvieno moksleivio drąsinimą ir įgalinimą veikti, nes tikiu, jog tereikia mažos kibirkštėlės, kad mokiniai užsidegtų veiklumu.

Prezidento rinkimai 2013

JONAS KAVALIAUSKAS

1. Jonai, kodėl šiemet metei iššūkį praeitų metų vienintelei kandidatėi į prezidentus - Eidvilei?
2. Kuo tu pranašesnis už savo konkurentą?
3. Jonai, kaip manai, kas baugiausia būnant prezidentu?
4. Kas yra tavo autoritetas?
5. Ko, tavo akimis, labiausiai trūksta licėjui?

Nuotr. iš asmeninio albumo

1. Visų pirma, mečiau iššūkį norėdamas prisidėti prie bendruomenės gerovės kūrimo, įnešti savo indėlį. Savanoriauju už mokyklos ribų, bet matau, kad ir čia tikrai galėčiau būti naudingas. Antra, tai savotiškas iššūkis sau, nes iškilusių problemų sprendimas ir atsakomybė, manau, padėtų ir pačiam tobulėti kaip asmenybei. Trečia, kartais reikalinga konkurencija, nes baimė būti nuverstam nuo sosto visada skatina gerinti rinkiminę programą, geriau dirbti ir, kadangi niekas kitas tos konkurencijos Eidvilei „sukurti“ nesiryžo, kodėl gi man nepabandžius?

2. Nedrįsčiau teigti, kad esu pranašesnis už Eidvilę. Ji labai protinga, atsakinga mergina, šauni draugė ir aš ją labai gerbiu. Spręsti ar ji, ar aš esame kažkuo vienas už kitą pranašesni, paliksiu Jums. Galbūt šiais metais prezidento postui būčiau tinkamesnis kandidatas, nes Eidvilė yra dvyliktokė ir galbūt negalės skirti viso savo laiko mokyklos reikalams, nes, be kitos veiklos, kuria užsiima, pasiruošimas egzaminams ir studijoms atims daug laiko. Kita vertus, man šie meteliai – auksiniai, bent jau laiko atžvilgiu, nes, pabaigęs keletą užklasinių veiklų, dabar turiu ir daugiau laisvo laiko, kurį su mielu noru paaukočiau mokyklos labui.

3. Mokyklos biudžetas. Kadangi mokykloje mokosi palyginus nedaug mokinių, atitinkamai ir pinigų gauname mažiau. Teko girdėti, kad daugelis prieš tai buvusių mokyklos savivaldos projektų (tarp jų ir keletas Eidvilės prezidentavimo laikais) nebuvo įgyvendinti būtent dėl lėšų stygiaus.

4. Autoritetų turiu tikrai nemažai. Vieni yra mano šeimos nariai, kitus matau istorijos vadovėliuose ar televizoriaus

ekrane, trečius sutinku mokykloje. Gerbiu žmones, kurie aukojasi dėl kitų ir savo sugebėjimus panaudoja kilniems tikslams bei savo valstybės stiprinimui. Iš žinomesnių asmenybių kaip savo autoritetus galėčiau įvardyti Vytautą Didįjį, Julijų Cezarį, Saladiną, Vinstoną Čerčilį, Frankliną D. Ruzveltą, Bilą Geitsą.

5. Informacijos sklaidos tiek viduje, tiek su išore. Daug įdomių projektų mokiniai praleidžia ne dėl tingėjimo, bet dėl nežinojimo. Licėjus taip pat mažai reiškiasi tarp mokyklinės jaunimo, visuomeninės, politinės organizacijos, dėl to mokiniai praleidžia daug vertingų progų.

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

Vilniaus licėjaus mokinių savivaldos rinkimai 2013

Artėja dar vieneri licėjaus savivaldos rinkimai, tad pakalbinome kandidatus, kad galėtumėte iš arčiau su jais susipažinti prieš debatus. Šiomet rinkimai stebina kandidatų gausa bei skambiais pažadais. Tikėkimės, jog iki spalio dvidešimt ketvirtosios išsirinksite savo favoritą ir lauksime Jūsų rinkimuose!

KLAUSIMAI KANDIDATAMS Į KURSO SENATORIAUS POSTĄ:

1. Kodėl nusprendei dalyvauti rinkimuose?
 2. Ar priklausai mokyklos savivaldai savo mokykloje? (klausimas tik pirmo kurso mokiniams)
 3. Koks pagrindinis tikslas, kurį užsibrėžei padaryti tapęs(-usi) senatoriumi?
 4. Kodėl tu geresnis už savo varžovus?
 5. Kas yra tavo autoritetas?
-

Senato rinkimai 2013

I kursas

SIMONAS RUBIS I A

1. Nusprendžiau dalyvauti rinkimuose, nes, nors ir mokausi licėjuje vos pusantro mėnesio, aš pamilau šią mokyklą ir noriu, kad ji būtų kuo geresnė tiek man, tiek kitiems. Tikiu, jog bendromis pastangomis licėjus taps dar geresnis, nei buvo iki šiol.

2. Taip, be abejo. Buvau seniūnų tarybos pirmininkės pavaduotoju. Įkūrėme mokytojų gimtadienių kalendorių, surengėme protų mūšį tarp mokinių ir mokytojų. Norėjosi padaryti ir daugiau, tačiau pasiruošimas licėjaus stojamiesiems leido savivaldai skirti tik ribotą laiką, tad norėčiau atsigriebti licėjuje.

3. Mano pagrindinis tikslas - sukurti dar geresnę atmosferą licėjuje ir padėti jį pamilti tiems, kurie jo dar nemylė ar čia nesimoko. Taip pat išgarsinti licėjų iki neapsakomų aukštumų.

4. Geresnis? Nesakyčiau, kad esu geresnis. Kiekvienas iš kandidatų yra savaip geras ir užsibrėžęs skirtingus tikslus. Aš leisiu pirmokams nuspręsti, kas šiuo metu yra tinkamiausias atstovas į senatą.

5. Licėjuje šiuo metu išskirčiau du pagrindinius autoritetus - direktorių Saulių Jurkevičių bei licėjaus prezidentę Eidvilę Banionytę. Šie žmonės mane įkvepia ir savo darbais skatina lygiuotis į juos.

JONAS ČERNECKIS I B

1. Noriu prisidėti prie licėjaus gerovės. Ne tik imti, bet ir duoti. :) Kurti. Tai veikla, kuri mane traukia. Organizuoti, generuoti ar tiesiog priversti kažką nusišypsoti.

2. Taip. Atėjau iš Šv. Kristoforo progimnazijos, kurioje priklausiau mokyklos savivaldai. Vienerius metus buvau seniūno pavaduotojas, vienerius – seniūnas. Paskutiniaisiais metais buvau išrinktas mokinių tarybos pirmininku (prezidentu). Ši veikla man labai patiko, kūriau tradicijas, atmosferą kaip tik išmanydamas. Labai tikiuosi, kad licėjuje pavyks padaryti dar daugiau!

3. Galbūt ne pagrindinis, tačiau artimiausias tikslas yra karnavalas. Yra labai daug idėjų, labai daug įvairių galimybių. Aš pasirengęs jas generuoti. Ne pateikti savas ir užgožti kitų idėjas, tačiau padėti jas išplėtoti, sujungti ir sukurti įsimintiną renginį. Pagrindinis tikslas – suteikti erdvės kūrybai, skatinti kurso draugus kurti, reikštis, nes visi gali labai daug pasakyti, padaryti, tačiau ne visi tam pasiryžta. Norėtusi sukurti erdvę, kurioje kiekvienas galėtų save pateikti kaip asmenybę.

4. Turiu patirties. Tai vienas iš pagrindinių dalykų, kuriuo dabar remiuosi. Taip pat esu atsakingas,

Nuotr. - Monikos Repčytės

Nuotr. iš asmeninio albumo

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

Senato rinkimai 2013

I kursas

JONAS ČERNECKIS I B

siekiantis savo tikslų ir, svarbiausia, gebantis juos užsibrėžti. Daug bendrauju tiek su mokytojais, tiek su kitais pirmokais, negailiu savo laiko kitų gerovei sukurti. O ar esu geresnis, nuspręs tie, kurie nepagailės savo balso. :)

5. Konkretaus autoriteto aš neturiu. Tikiu, kad kiekvienas turi rasti savo kelią, o ne sekti kitų pėdomis. Na, o žmonių, kuriuos aš gerbiu ir bandau remtis jų patirtimi, yra labai daug.

VYTAUTAS JUOZAS VALUTA I D

1. Nusprendžiau dalyvauti rinkimuose, nes suviliojo ta idėja, jog galėsiu susėsti su visomis licėjaus galvomis, diskutuoti apie tai, ko reikia mokyklai ir ko dar reikės. Man asmeniškai labai patinka išgirsti kitų požiūrius ir nuomonę ir susidaryti bendrą paveikslą, kuris padėtų įgyvendinti idėją ir visiems tikėtų, rasti geriausią variantą.

2. Praeitoje mokykloje neteko dalyvauti savivaldoje, nes neviliojo ir nepatiko, neatrodė įdomu. Savivaldos nariai svarstė, kas būtų geriau mokiniams, bet jokių pokyčių nebuvo.

3. Eidamas į rinkimus užsibrėžiau tikslą būti senate ne dėl garbės ir šlovės, o dėl to, kad galėčiau išklaudyti, ko nori kiti ir, pasinaudojęs bendromis licėjaus jėgomis, tai įgyvendinti. Mano praeitoje mokykloje savivalda sprendė tik tokius paprastus klausimus kaip švenčių, diskotekų laikas, bet, pavyzdžiui, niekam nekilo noro pasiūlyti surinkti pinigus stalo teniso ar stalo futbolo stalui.

4. Mano varžovai tikrai stiprūs ir bus labai sunku debatuose, bet, manau, aš galiu pasirodyti kaip geresnis senatorius, kuris savivaldoje dalyvauja ne savarankiškai, o atstovauja visam kursui, kaip tikras senatorius, pasirėmęs kitų nuomone ir savo darbu.

5. Mano autoritetas yra mano tėvai. Tėvas baigęs dvi aukštąsias mokyklas, mama - advokatė, turinti savo kontorą, padariusi gerą karjerą savo srityje. Kaip ir daugelis tėvų, jie man padeda įvairiais gyvenimo atvejais ir jų pagalba aš patekau į vieną geriausių mokyklų Lietuvoje. Aš esu jiems labai dėkingas už viską, ką jie dėl manęs padarė, ir bandau sekti jų pėdomis.

Nuotraukos iš asmeninių albumų

Senato rinkimai 2013

I kursas

KRISTIJONAS MALAKAUSKAS I D

1. Rinkimuose nusprendžiau dalyvauti ir iš smalsumo, ir iš noro atstovauti pirmokų nuomonei senate. Labai noriu prisidėti prie mokyklos atmosferos kūrimo ir tobulinimo.
2. Savo mokykloje buvau seniūnu, taip pat teko savanoriauti stovyklose.
3. Mano pagrindinis tikslas nėra įgyvendinti konkrečius darbus, apie tai galvosiu, jei pateksiu į senatą. Mano nuomone, svarbiausias tikslas yra tinkamai, atsakingai atstovauti kursui.
4. Nelaikau savęs geresniu ar prastesniu už kitus varžovus. Mes visi skirtingi ir turime tam tikrų savybių, kurios mus skatina pretenduoti į senatoriaus postą. Pretenduoju todėl, kad nenoriu palikti šio posto žmogui, kuriuo nepasitikiu.
5. Galbūt tiksliai neapibrėžčiau, kas man yra autoritetas, bet licėjaus aplinkoje tai, ko gero, būtų Eidvilė.

DANIEL HITERER I D

1. Brolis pasiūlė kandidatuotis, tad aš jo ir paklausiau, nes jis man niekada blogų patarimų neduoda.
2. Ne.
3. Kol kas vienas iš mano konkrečių tikslų yra suorganizuoti veidrodį mergaičių persirengimo kambaryje, kitų viešai skelbti dar nenoriu.
4. Dar neaišku, ar esu, manau, kad pasižymiu kritišku mąstymu, moku pasverti kitų nuomones tam tikra tema ir apgalvotai priimti sprendimus. Manau, kad galėčiau puikiai atstovauti licėjaus pirmam kursui.
5. Mano vyresnysis brolis. Jis man visada buvo, yra ir, tikiuosi, bus svarbiausiu autoritetu mano gyvenime.

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

Senato rinkimai 2013

II kursas

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

PRIEGLIUS ŽUKLYS II B

1. Noriu išbandyti save ir kartu pabandyti šį tą naujo.
2. Stengtis, kad visiems licėjuje būtų gera. Nenoriu sakyti jokių tuščių pažadų, prižadėti nebūtų dalykų - tiesiog dirbsiu nuoširdžiai ir visu pajėgumu.
3. Mano varžovai stiprūs ir mane visuomet įkvepia, jiems pralaimėti man nebūtų gėda. Nors, sakyčiau, esu iniciatyvus ir pabaigiu tai, ką pradėjęs.
4. Ką čia slėpti, Eidvilės energija ir darbštumas mane visuomet įkvėpė ir įkvepia iki šiol.

GINTĖ GAIŽAUSKAITĖ II C

1. Į senatą nusprendžiau eiti po to, kai supratau, jog mane traukte traukia atstovauti savo draugų interesams ir kovoti už jų gerovę. Antroji priežastis susijusi su tuo, kad, pasimokiusi daugiau nei pusmetį čia, galutinai suvokiau, kiek trūkumų ir vietos tobulėti dar turi ši mokykla. Na, o lemiamą reikšmę tą patį pavasarį turėjo viena diena, kurios pamiršti negaliu ir jaučiu, jog negalėsiu. Diena, kai licėjuje pritrūko teisybės. Ir čia aš nekalbu apie smulkmenas, smulkmenos pernelyg greitai pasimiršta.
2. Labai atvirai – gauti leidimą vykdyti renginį „Naktis mokykloje.“ Tai, apie ką mano mintys sukasi kone kasdien, jau pusę metų, dėl ko ieškojau informacijos, kreipiausi į įvairius asmenis ir bijojau, ar verta prasitarti, po visų pernykščių savivaldos nesėkmių šiuo klausimu. Bet tikiu, kad gali pavykti. Žinau, kad iki šiol atliktas darbas, rinkti argumentai, konsultacijos su panašaus dalyko organizatoriais yra vertinga medžiaga ir ją turiu. Ir dabar iki visų kortų atskleidimo, atstovaujant savo kursui, yra likę labai nedaug. Trūksta tik progos.
3. Negaliu tiesiog imti ir lyginti, kas už kuri(-ią) kuo pranašesnis(-ė), tad verčiau pavardysiu tas savo savybes, kurios manyje pačios pačiausios. Pirmiausia, tai ryžtas ir užsispyrimas. Buvo žmonių, kurie sakė, jog šachmatų būrelis licėjuje nereikalingas ir niekam neįdomus. Taip, prieš pradėdama aš dvejojau, bandžiau išsivaizduoti blogiausius scenarijus, bet tikėjimas, kad bent vienam atėjusiam žmogui tai bus naudinga ir verta, mane galiausiai įtikino tokį sukurti.
4. Mano autoritetas nėra konkretus žmogus. Iš esmės tai netgi ne žmogus. Žmogus – būtybė, kuri gausiai klysta, yra iš prigimties egoistė. Aš stebiuosi, gėriuosi ir tiesiog negaliu atsigrožėti tuo, kaip dėl savo tikslų yra kovojama natūralioje gamtoje. Dėl tikslo apginti jauniklį, sukurti ir išmaitinti šeimą, pačiam prasimaitinti yra kovojama pačiomis žiauriausiomis sąlygomis, kurias paprasčiausia apibūdinti „tarp gyvenimo ir mirties“. Taip, būna žiaurių ir, sakytum, neteisingų atvejų gamtoje. Bet negaliu jų teisti, nes negyvenu mirtingomis sąlygomis.

Senato rinkimai 2013

II kursas

GYTĖ NAVIKAITĖ II C

1. Rinkimuose sugalvojau dalyvauti, nes patikėjau, kad galiu šį tą gero padaryti mūsų kursui. Dabar gal ir kiek abejoju, ar būčiau tikrai puiki senatorė, bet labai gera jausti bendraklasių, bendrakursių palaikymą. Jis kol kas labiausiai ir įkvepia.
2. Nieko, manau, nenustebinsiu pasakius, kad norėčiau atgaivinti menų savaitę licėjuje. Praėjusį pavasarį ji taip tyliai ir beveik nepastebimai praėjo, o mes, dar pirmokai, kaip ir, tikiu, kitų klasių moksleiviai, taip tikėjomės kažko žavinčio ir įdomaus. Mūsų kursas (o ir ne tik mūsų, visas licėjus) pilnas kūrybingų ir drąsių žmonių, tad šiemet menų savaitę tikrai gali būti visiškai kitokia, nei kada nors iki šiol! Tai, matyt, didžiausias mano tikslas.
3. Man atrodo, mes visi vienodai puikūs.
4. Nesistengiu remtis vienu ir nepamainomu autoritetu, veikiau skirtingų žmonių, nebūtinai žinomų ir nebūtinai itin gerbiamų, gyvenimų periodais, ištraukomis, kurios vienkiose ar kitokiose mano gyvenimo situacijose padeda rasti išeitį, visa pamatyti iš kitos pusės.

III kursas

TADAS KRASAUSKAS III C

1. Iš tiesų rinkimuose dalyvauti mane pastūmėjo draugai. Nors iš pradžių nemačiau savęs šiame poste, bet, kuo toliau, tuo labiau man pradėjo patikti ši mintis.
2. Manau, kad senatorius renkamas tam, kad atstovautų savo bendrakursiams ir gintų jų interesus, taigi toks ir yra mano tikslas.
3. Nežinau, ar galėčiau vadinti save geresniu už kitus, visi turime pranašumų ir trūkumų. Jeigu ir esu už savo konkurentus geresnis kokioje nors srityje, tikrai būtų galima rasti argumentų, kodėl jie geresni šiam postui už mane.
4. Konkretaus autoriteto neturiu, visada vadovaujuosi gyvenime įgytomis vertybėmis, nesilygiuoju į kokį nors asmenį.

Gintė, Tadas - nuotraukos Monikos Repčytės Prieglius, Gytė - nuotraukos iš asm. albumų

Senato rinkimai 2013

III kursas

IEVA ŠAPOVALOVAITĖ III A

1. Rinkimuose nusprendžiau dalyvauti dėl kelių priežasčių. Kandidatavimas į senatoriaus pareigas visų pirma man yra nauja ir vertinga patirtis. Dalyvavimas rinkimuose padeda suprasti ir dalyvaujančiųjų jausmus. Anksčiau nežiūrėjau į tai rimtai, tačiau dabar suprantu, kad žmonės, kurie pretenduoja į svarbias pareigas, turi būti tvirtai apsisprendę. Na, o svarbiausia priežastis, žinoma, yra ta, kad man tai puiki galimybė prisidėti tobulinant mokinių, mokyklos ir gal net mokytojų gerovę.

2. Sieksiu, kad mergaičių tualetuose ir rūbinėse visada būtų tualetinio popieriaus ir veidrodžių. O jeigu rimtai, tai labiausiai noriu, kad mūsų mokykloje visi jaustųsi dar maloniau, saugiau ir jaukiau.

3. Esu labai veikli ir iniciatyvi asmenybė. Jeigu užsibrėžiu tikslą, tai tikslingai ir ryžtingai jo siekiu. Visada stengiuosi pradėtą darbą atlikti iki galo. Manau, kad dėl Vilniaus licėjaus pasistengti ir padaryti galiu tikrai daug, nes labai didžiuojuosi ir gerbiu mūsų mokyklą.

4. Mano autoritetas... Yra keletas mane supančių žmonių, iš kurių aš mokausi mane žavinčių savybių ir vertybių. Tai – ne materialistai ir neabejingi gyvenimui bei patirčiai žmonės. Tai žmonės, kurie spinduliuoja teigiamą energiją ir moko kitus būti dorus ir geranoriškus, nuoširdžius. Mano autoritetai – žmonės, kuriuos aš pažįstu ir tiksliai žinau, kad norėčiau kažkuo būti panaši į juos.

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

IEVA

MONIKA

Senato rinkimai 2013

III kursas

MONIKA NEDZINSKAITĖ III C

1. Kandidatuoju į senatoriaus postą todėl, kad manau, jog galiu sėkmingai tvarkytis šioje srityje. Kiekvienas kažką mėgstame, o dažniausiai būtent tai ir sugebame geriausiai.
2. Gyvenu ir siekiu tikslų kiekvieną dieną ir man neblogai sekasi. Senatorius yra kurso interesų atstovas, kuriam svarbūs kiekvieno pageidavimai. Naivu manyti, jog, įgavęs tam tikrą statusą, imsies kažko naujo. Tam tikros pareigybės nėra leidimas įgyvendinti savo idėjas, gal tik tam tikra priemonė, jei be jų jautiesi silpnas. Nesugebėjai kažko anksčiau - nesugebėsi net ir išrinktas karaliumi.
3. Gerumo barometru niekada nesinaudojau. Teigti, jog esi geresnis, yra tas pats, kas šmeižti kitą. Tai nepagarba varžovui ir kažin, ar save garbindamas, gali užsitarnauti kitų pagarbą. Be galo veidmainiška girti save tuomet, kai priverčia tam tikros aplinkybės. Galiu išvardinti veiklas, kurių dėka įgijau reikalingos patirties ir išmokau naudingų dalykų. Esu NVO Europos Jaunimo Parlamentas (EJP) narė, sesijų dalyvė ir organizatorė; Mokomojo Europos Parlamento (MEP) renginių dalyvė ir organizatorė; dalyvauju politologų mokyklos sesijose; prisidedu prie internetinės TV laidos „Mokslo sriuba“ kūrimo; baigiau žurnalistikos mokyklą bei moksleivių akademiją „Civitas“; esu forumų apie NVO, struktūrinį dialogą dalyvė; Lijot renginių dalyvė; spalį 10 dienų praleidau Tarptautiniame projekte Moldovoje...
4. Šerlokas Holmsas.

IV kursas

AUŠRA RINGELEVIČIŪTĖ IV C

1. Licėjus man visada buvo vieta, kurioje žmogui duota labai daug galimybių pasireikšti, atsiskleisti, išbandyti save. Tai ketverius metus man buvo renginiai, prie kurių įgyvendinimo prisidėjau su dideliu malonumu, na, o paskutinis mūsų kurso renginys jau praeity. Jaučiu, kad dar turiu idėjų, ką galėčiau duoti licėjui. O senatas – dar neišbandyta niša. Ir, žinoma, senatorės vardas man būtų tam tikras įvertinimas, išreikštas kurso pasitikėjimas, kuris, be abejo, skatintų ir toliau rūpintis kurso ir licėjaus gyvenimu.
2. Padaryti tiek, kad išėjusi iš licėjaus galėčiau ramiai pasakyti: licėjui atidaviau viską ir iš licėjaus pasiėmiau viską.
3. Per ketverius metus kasmet ne vieną kartą ėmiausi atsakomybės ne tik organizuodama renginius mokykloje, bet ir licėjaus vardu už jo ribų. Tiek geros, tiek blogos akimirkos davė labai daug patirties, kurią galiu pritaikyti senato veikloje.
4. Autoritetas yra mano sesuo.

Senato rinkimai 2013

IV kursas

GABRIELĖ MAKAREVIČIŪTĖ IR KRISTINA MAČULSKA

PAULĖ TULEVIČIŪTĖ IV C

1. Manau, kad licėjui dar neatidaviau pakankamai daug, kad galėčiau ramia širdimi iš jo išeiti.
2. Banalu, bet man svarbiausia būti tokia senatore, kuria džiaugtusi ir mylėtų kurso draugai - bendravimas ir su jais, ir su aukštesne mokyklos valdžia, sugebėjimas derėtis dėl įvairių sprendimų, kad ir vilkas būtų sotus, ir avis sveika, man būtų pats didžiausias ir svarbiausias tikslas.
3. Manau, apie tai kalbėti dar per anksti - pamatysime per debatus. Bet neabejoju, kad mes visi esame geri, tačiau kažkuris vienas bus tas, kuris mokės elektoratą patraukti į savo pusę labiau nei kiti. Galbūt tai būsiu ir aš.
4. Vinstonas Čerčilis, Vytautas Landsbergis ir gan nepopuliariai – opozicijos lyderis Andrius Kubilius.

Nuotr. iš asmeninio albumo

AGNĖ JURGAITYTĖ IV C

1. Mane ilgą laiką domino skirtingos politikos kryptys, idėjos ir jų realizavimas, tačiau nepagalvodavau, kad pati galiu prisidėti prie mūsų nedidelės politinės bendruomenės savivaldos. Šiomet, išgirdusi apie artėjančius rinkimus į licėjaus senatą, pagalvojau, kad tikrai norėčiau juose dalyvauti. Praeitais metais tokią mintį greičiausiai būčiau nuvijusi šalin, pagalvojusi, kad nesu tam pasiruošusi, tačiau šiomet supratau, kad niekas negimsta turėdamas patirties ir reikalingų žinių – tai įgyjama bandant, stengiantis ir atrandant naujus kelius siekti tikslo. Tobulėjimas prasideda, kai stengiesi padaryti viską, ką gali, ir jauti, kad kasdien sugebi vis daugiau. To nepasieksi, jei galvosi „jei negali padaryti tobulai, nedaryk iš viso.“
2. Dalyvauju rinkimuose, nes noriu padėti savo kurso žmonėms įgyvendinti sumanymus, kurių, esu tikra, paskutiniaisiais metais licėjyje jie turi daugybę – juk licėjų kurti turėtume visi kartu. Dažnai vieni kitų neišgirstame, nesistengiame išgirsti arba nenorime būti išgirsti ir dėl to visapusiškai neatsiskleidžiame kaip kursas. Tad mano pagrindinis tikslas būtų padėti tau, mielas ketvirtokė, būti išgirstam, išgirsti kitus ir atrasti pusiausvyrą tarp mūsų kurso žmonių norų ir galimybių.
3. Kuo aš geresnė už savo varžoves?.. Spėju, kad jos nekalba japoniškai! O jei rimčiau, kiekvienas turime savų privalumų ir trūkumų ir dėl to nesame nei geresni, nei prastesni žmonės (ar, šiuo atveju, kandidatai) už kitus – tiesiog skirtingi. Kiekvienas turime savyje tą kibirkstėlę, kuri patraukia vienus ar kitus žmones, tačiau vieni kitus matome labai subjektyviai, tad leidžiu jums patiems sau atsakyti į šį klausimą.
4. Dėl savo idealizmo, pasišventimo Lietuvos kultūriniam ir politiniam gyvenimui ir per trumpą gyvenimą nuveiktų didelių darbų autoritetu laikau savo protėvį Povilą Višinskį, vieną iš Lietuvos demokratų partijos įkūrėjų.

Nuotr. iš asmeninio albumo

Senato rinkimai 2013

TB1 ir TB2 kursai

VAIVA MARTIŠAUSKAITĖ TB1

1. Šis kandidatavimas - tarsi akibrokštas visiems tėvams, draugams ir artimiesiems, kurie kandidatuoti į senatorius šiemet man griežtai užginė. Kodėl? Nuo pat pirmos gimnazijos klasės Žirmūnų gimnazijoje nuosekliai kilau moksleivių savivaldos karjeros laipteliais, kol pagaliau praeitais metais tapau prezidente. Nei šlovės, nei laimės ten neradau ir jau buvau visai tvirtai nusprendusi, kad į licėjaus senatorius nekandiduosiu. Tačiau susiklostė taip, kad reikėjo antro kandidato. Sutikau. Ir vis dėlto, esu įsitikinusi, kad Martyna bus nuostabi senatorė, o aš savo jau atsėdėjau. Kitą vertus, žinau, kad paleidžiu paskutinę tokią progą (ir dar kokią viliojančią... Nors Žirmūnų ir licėjaus savivaldų modeliai gan panašūs, žmonių požiūris ir motyvacija skiriasi kaip diena ir naktis, licėjaus naudai, žinoma).

2. Nepatekus į Senatą mano pagrindinis tikslas - prisidėti prie renginių organizavimo, (o taip, pagal mano išsivaizdavimą, ir Senato veiklos) nes tai man teikia labai daug džiaugsmo!

3. Apie autoritetus...Nė vienas nešauna į galvą ryškiau už kitus. Ir, kad ir kaip nuspėjamai kai kuriems tai skambės, tebūnie autoritetas bus Jo Didenybė Teatras. (Taip, geriau pagalvojus, gal dėl to ir netrykštu noru patekti į Senatą - politikoje teatro gal ir nemažai, tačiau teatre politinės temos manęs nežavi)

*Nuotrauka iš asm.
albumo*

MARTYNA KALVAITYTĖ TB1

1. Kandidatuojau į TB senatoriaus postą, kadangi senatorius turi daugiau galių vykdyti pokyčius ir jam lengviau imtis iniciatyvų, jam praprastiau komunikuoti su administracija. Jutau bendraklasių palaikymą, kuris ir buvo pagrindinė priežastis, paskatinusi kandidatuoti.

2. Pagrindinis tikslas - tiek pat dėmesio skirti abiem TB kursams, išsiklaudyti į nuomones, pasiūlymus ir nusiskundimus. Tarpmokyklinių ryšių idėja paversti tikrove suorganizuojant vienadienius mainus su nauja KJG TB klase.

3. Mano pranašumas yra dveji metai licėjuje. Supratimas, kas kaip veikia, žinojimas, kaip su kokiais žmonėmis bendrauti, su kokiais sunkumais gali tekti susidurti.

4. Autoritetas - europarlamentarė Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė.

Nuotr. - Monikos Repčytės

Autostopu po Europą

Laisve, iššūkiais ir netikėtumais žavintis keliavimas autostopu šią vasarą sudomino ir liceistus. Įspūdžiais apie patirtus nuotykius su “Andais” dalinosi Tadas Temčinas, su draugu nulėkęs iki pat Londono, bei Tomas Mackus, kuris su savo kurso draugais ir licejų jau baigusiu Pauliumi išvyko į Norvegiją.

Klausimai:

1. Kaip ir kodėl šią vasarą nusprendėte keliauti autostopu?
2. Ar nebuvo baisu stabdyti pakeleivines mašinas? Gal turėjote kokių nors atsargumo priemonių?
3. Ko gero, prieš kelionę buvote sugalvoję preliminarų maršrutą? Ar pavyko pasiekti, aplankyti visas norimas vietas?
4. Toks keliavimo būdas po užsienio šalis galėjo kelti elementarių problemų – kur rasti miegojimo vietą, išsimaudyti... Kaip sekėsi jums?
5. Koks įsimintiniausias, smagiausias nuotykis nutiko kelionės metu?
6. Jei kitą kartą tektų taip keliauti, ar būtumėte už? Kodėl?

Autostopu po Europą

1. Po dešimtos klasės vienas draugas man pasiūlė tranzuoti po Lietuvą ir aš sutikau - nukeliavom apie 1000 kilometrų aplink šalį ir aš užsidegiau tokia keliavimo idėja ir jos romantiškumu, todėl jau šių metų pavasario vidury mažčiau apie tai, kur, kada ir su kuo tranzuosiu. Vasaros pradžioje susiradau bendrakeleivį ir sutarėme, kad keliausime po Europą. Ypatingos priežasties nebuvo, tiesiog abu norėjome pakeliauti, tranzavimas traukė dėl savo romantikos ir pigumo, todėl ir nusprendėme išbandyti.

2. Stabdyti mašinas nebuvo baisu ir kelionės autostopu metu nesiėmėme didelių atsargumo priemonių, tiesiog pasikliovėme nuojauta. Tik nakvodami ant suoliukų ar ant žemės degalinės teritorijoje būdavome budresni: telefoną, dokumentus ir pinigus dėjomės į kelnų kišenę, patys susisupdavome į miegmaišį, o kuprines ir gitarą apsikabindavome arba prisirišdavome prie rankų ar kojų.

3. Buvome susiplanavę tikslų maršrutą iki Londono ir net tai, kiek laiko kur užtruksime. Planavome aplankyti Prahą, Varšuvą, Krokuvą, Paryžių, Regensburgą, Londoną, Aušvico memorialinį muziejų. Kelionė atgal buvo visiškai laisva, turėjome tik vieną tikslą - pasiekti mamos naminius kotletus, karštą vonią ir šiltą lovą. Nukeliavome beveik visur, kur planavome, tik su nedideliais nukrypimais, pavyzdžiui, neaplankėme Aušvico memorialinio muziejaus.

4. Rasti vietą, kur būtų galima išsimaudyti, buvo sunkiausia, nes vieši dušai mokami, o kelionės biudžetas nebuvo gausus. Kartais tekdavo vaikščioti kokias tris dienas be dušo, o kuomet lauke - daugiau nei 30 laipsnių karščio, tai nebūdavo labai malonu. Miegoti buvo paprasčiau, tiesiog surasdavome nuošalią vietelę ir užsnūsdavome. Penkias naktis nakvojome po atviru dangumi - ant suoliukų degalinės teritorijoje, ant žemės, stotyse. Keturias naktis nakvo-

jome pas mano sesę Londone, o dar keturias naktis (Varšuvoje, Krokuvoje ir Regensburge) mus priglaudė nuostabūs žmonės iš internetinės svetingumo bendruomenės Couchsurfing, tai buvo mūsų pirmoji pažintis su jais. Gyvenę žmonių namuose, gaudavome ir maisto, kuris paįvairindavo mūsų konservuotos žuvies ir duonos „dieta“, ir dušo - būdavo tiesiog pasaka.

5. Įsimintinų įvykių buvo begalės, taip pat ir įsimintinų žmonių. Tai nebuvo nuotykis, bet labai atmintin įstrigęs periodas. Paskutinę kelionės dieną labai netoli nuo Lietuvos-Lenkijos sienos susistabdėme vieną sunkvežimį. Jį vairavo estas, kuris, mūsų laimei, kalbėjo rusiškai, taigi galėjome laisvai susišnekėti. Mes keliavome su gitara ir jis sakė, kad mus sutiko pavežti vien dėl jos. Estas vežė degalus, todėl visiškai negalėjo vežti ir keleivių, tačiau jis paėmė mus abudu (nors sunkvežimyje buvo tik viena vieta keleiviui). Kalbėjome su juo ir jis pasisiūlė pagroti gitarą, mes pasijuokėme ir davėme jam gitarą. Mes iškart netekome žado, nes vairuotojas tikrai profesionaliai pradėjo groti džiazą - tai buvo vienas didžiausių siurprizų kelionėje. Paskui jis minėjo, kad vairuodamas žiūri filmus apie ateivius ir bandė mus įtikinti, kad šioje vietoje mes ne vieni ir ateiviai yra labai smarkiai išsivystę bei kai kurių valstybių vadovai slepia savo bendradarbiavimą su jais.

6. Už visom keturiom! Kai tranzuoji, susipažįsti su daugybe žmonių, bendrauji, praplėti savo akiratį, patiri nuotykių, esi savarankiškas ir nepriklausomas, nes pats nusprendi, kur, kada ir kaip važiuoti, kiek laiko praleisti tam tikroje vietoje, pamatai šalį iš visų pusių, nebūtinai turi turėti daug pinigų. Kai mąstau apie kitą vasarą, dažnai pagalvoju, kad būtų smagu dar kur nors nukeliauti autostopu. Gal į Balkanus, gal į Šiaurę?..

*Nuotraukos iš Tado Temčino asmeninio albumo:
22 psl. apačioje, kairėje: Tadas su kelionės draugu
22 psl. apačioje, dešinėje: kelio ženkle kūrimas*

Autostopu po Europą

TOMAS MACKUS

1. Šią vasarą kartu su bendraklasiais Linu, Tomu, Jonu bei jau licėjų baigusiu Pauliumi aplankėme Norvegijos kalnus. Galiu nedvejodamas teigti, jog visos šios avantiūros kaltininkas buvo metais už mus vyresnis Paulius: būtent jis pamatė mano nuotrauką kalnuose žiemą ir pasiūlė leistis į kelionę po kalnus. Už tai ir esame jam be galo dėkingi, be Pauliaus ši kelionė nebūtų įvykusi. Tiesa, tranzavimas mums buvo tik priemonė, kuri padėjo nusigauti iki reikiamų kalnų, išsirinkto fiordo. Į pačią Norvegiją atvykome lėktuvu, skridome į nuostabų Atlanto vandenyno pakrantėje išikūrusį miestelį, kuris vadinasi Ålesund (Olesiundas), o iš ten jau vykome autostopu tolyn link Geirangerio fiordo, apsupto kalnų, kurie ir tapo mūsų tikslu.

2. Kadangi mašinas stabdėme grupėmis po du ir tris, tai baisu tikrai nebuvo, o ir darėme tai dienos metu. Tikrai smagu buvo tai, jog niekur nereikėjo ilgai laukti (žinoma, pasitaikė vietų, kuriose vairuotojai nebuvo labai malonūs, tačiau beveik visur, net ir negalėdami mums padėti, visi šypsodavosi, mojuodavo, rankų ženklais atsiprašydavo, jog negali mūsų paimti ar kad kitame posūkyje išsuks iš pagrindinio kelio). Taigi, jokių papildomų atšargumo priemonių nesiėmėme, pinigų bei dokumentus visada laikėme šalia savęs ir tuo baigėsi mūsų rūpesčiai.

3. Taip, žinoma, juk kokia kelionė be tikslo? Šiuo atveju juo labiau buvo geras laiko praleidimas, tačiau nieku gyvu nenorėjome grįžti namo nepasiekę bent vienos viršūnės. Planą įvykdėme be didelių priekaištų, tačiau kelionės metu jis buvo šiek tiek keičiamas ir pildomas. Kiekvieną vakarą išsikeldavome kitos dienos uždavinį ir, jei oras nepamaišydavo, jį vykdydavome. 4. Čia turbūt ir prasidėjo visos linksmybės, nes, nuvykę prie nusiziūrėto palapinių miestelio, nusprendėme, jog jis mums per brangus. Dar prieš palikdami namus Lietuvoje susižinojome, jog Norvegijoje įstatymai

leidžia statyti palapinę valstybės žemėje, jei atstumas nuo jos iki artimiausio pastato yra bent 150 metrų (taip pat šalia galima ir lauželį susikurti), tad nieko nelaukę šokome į krūmus ir ten apsigyvenome. O buvo visko: nuo prausimosi turistų informacijos centro tualetuose (didelis ačiū jo darbuotojams už visokeriopą pagalbą) iki trijų ar keturių erkių per vieną vakarą išsitraukimo.

5. Nemanau, jog galėtume išskirti koki nors vieną nuotyki ar įvyki. Daug visko įvyko ir kiekviena diena buvo smagesnė už praėjusią. Verta paminėti, jog nemokamai važiojome taksi, kuri vairavo lietuvis (o lietuvių sutikome ne vieną) ir kurio įprasta kaina yra tūkstantis kronų (apie 500 litų) penkiasdešimčiai kilometrų. Taip pat teko nutraukti vieną iš mūsų kelionių kalnų viršūnių link radus lauką, pilną mėlynių. Tačiau pats įsimintiniausias įvykis buvo patekimas į Norvegijos žiniasklaidą: taip jau atsitiko, jog mus užkalbino keli dokumentinių filmų kūrė žmonės, o kai įsikalbėjome, juos nustebino mūsų apsukrumas tokioje brangioje šalyje (kiekvienas per visą savaitę išleidome ne daugiau nei po 50 kronų, t.y. po 25 litus, kai vien kepalas duonos ten kainuoja 40 kronų). Galiausiai su mumis susisiekė nacionalinio radijo, televizijos (ir turbūt laikraščio) žurnalistas ir mes susitarėme dėl interviu. Tiems, kurie netiki, prašau: <http://www.nrk.no/mr/lever-pa-en-femtilapp-i-uka-1.11157077>

6. Labai tikimės, kad vis dėl to atsiras tokia galimybė ir vėl galėsime taip pakeiliuoti. O priežastis labai paprasta – mums žiauriai patiko! Ir dabar galime su šypsena prisiminti, kaip miegojome šalia kapinių ir krematoriumo, kaip pešėmės dėl to, kuriam klius didesnis šaukštas makaronų ar karštligiškai statėme palapines artėjant lietui, ir panašiai... Kol kas turime minčių kitą vasarą keliauti į Alpes, tačiau tai vis dar svarstymų lygmenyje ir rimčiau pradėsime apie tai galvoti artėjant egzaminams (kai reikės ieškoti priežasčių nesimokyti :D).

Nuotraukos iš Tomo Mackaus asmeninio albumo:

22 psl. viršuje, kairėje (iš kairės): Tomas S., Linas L., Jonas Ž., Tomas M., Paulius S.

22 psl. viršuje, dešinėje (iš kairės): Jonas Ž., Tomas S., Linas L., Paulius S.

Ten, kur teka saulė

Rytas prasidėjo įprastai: atsikėliau ir, tyliai suklojusi patalynę ant tatamio, nuėjau į miniatiūrinę vonią. Pusryčiai turėjo prasidėti 7h ryto, žinojau, kad ten jau lauks besilankstantys japonai, linkintys geros dienos; Kiote tokių palinkėjimų niekada nėra per mažai, kai turi varžytis su visu pasauliu. Geografijos olimpiadoje užduočių daug ir kiekviena jų – naujas iššūkis, bet atlygis tikrai vertas viso darbo ir pastangų – 10 dienų Japonijoje kartu su 32 komandomis iš 5 žemynų.

Olimpiada vyko Kiote liepos 30 – rugpjūčio 4 dienomis, dar dvi dienos buvo skirtos ekskursijai į Tokiją. Tokiu metu Kiote karščiausia – išeiti į lauką be vėduoklės atrodo beprotiška mintis. Alina ne tik karštis, bet ir didelė drėgmė, o kiekvieną vakarą laukia lietūs. Nelengva prisitaikyti ir prie eismo kita puse, telieka sutrikusiu žvilgsniu dairytis į šalis ir tikėtis, kad nepartrenks. Tai, beje, nelabai tikėtina, kadangi japonai griežtai laikosi visų taisyklių: kai bandėme trumpinti kelią per degalinę, mus lydėjęs japonas savanoris išpūtė akis.

Paaškinome, jog skubame, tačiau likome nesuprastos – nesvarbu, kaip skubėtų, japonas taisyklių nepažeis, tad kartais autobuso tenka laukti ilgiau, nei parašyta tvarkaraštyje. Tiesa, pavyzdžiui, greitieji Shinkansen traukiniai pasižymi nepaprastu punktualumu ir stotelėse stovi lygiai dvi minutes, tad tie, kurie nori suspėti įlipti, negali žiopsoti. Įdomu ir tai, kad visi metro ar traukinių bilietėliai gražinami konduktoriams, draudžiama juos pasilikti ar išmesti.

AGNĖ SEMĖNAITĖ

Nuotraukos iš asmeninio albumo

Ten, kur teka saulė

AGNĖ SEMĖNAITĖ

Nuotr. iš asmeninio albumo

Japonija stebina darną tarp gamtos ir civilizacijos, naują ir seną. Visiškai prie pat mūsų viešbučio stovėjo šintoistų šventykla, šalia gyvenamieji namai ir didžiulis parkas, vidury tilto aukštyn stiebiasi raudoni vartai – tori. Vanduo Kiote imamas iš netoliese esančio ežero ir kanalais gabenamas į miestą. Opi problema potvyniai, ji sprendžiama statant užtvankas ir pylimus, nemažai šventyklų, buvusių užliejamoje teritorijoje, perkeltos į miesto pakraštį. Kiotas – senoji Japonijos sostinė, tad paveldo čia gausu. Turistus traukia garsusis auksinis paviljonas, bambukų miškai, imperatoriaus rūmai bei geišų rajonas, kuriame šių moterų tikrai gausu. Tiesa, girdėjome, jog ne visos jos – tikros geišos, kai kurios tėra paprastos japonės, kurios apsimeta šios profesijos atstovėmis, kad pritrauktų turistų, ir tai puikiai pavyksta! O kur dar Fušimi rajonas, garsėjantis ypač tyru vandeniu bei sakės gamyklomis. Vis dėlto visai nesvarbu, ar eitum per šiuolaikišką miesto centrą, ar lankytumeisi senoviniuose rūmuose, gali būti tikras, jog visur rasi pardavimų automatus. Čia gali nusipirkti visko: nors dažniausiai pardavinėjami gėrimai, galima gauti ir maisto ar net lapelį su ateities pranašyste. Tad vienuoliai prie šventyklų pardavinėjantys įvairius amuletus atrodo gana netikėta permaina.

Patys japonai yra nepaprastai smalsūs bei draugiški žmonės. Nors angliškai susikalba retas, bet gestais iš visų jėgų bandys išaiškinti tai, ko klausi. Dar viešbutyje vietiniai domėjosi, iš kur mes atvykome, ilgai bandė sužinoti, kur ta Lietuva. O ir laukdamisavanorių, kurie palydėtų mus į viešbutį, sulaukėme japonės dėmesio ir visai nesvarbu, kad Lietuva jai niekuo nesiskyrė nuo Australijos. Legendinis japonų mandagumas ištis stebina: valgykloje ar požeminėje stovėjimo aikštelėje, visur tau nusilenks ir pasisveikins. Kartais atrodo, kad tam samdomi specialūs darbuotojai!

Taigi, Japonija iš pirmo žvilgsnio ištis gali atrodyti kaip visai kitas pasaulis, yra sakoma, kad pirmas apsilankymas šioje šalyje palieka neišdildomą ispūdį. Vis dėlto, manau, kad panašiai galima apibūdinti ir kitas šalis, kurios visos yra savitos ir įdomios.

Savaitė Milane su pipete

Nuotr. iš asmeninio albumo

EGLE BEIGAITĖ

Kas, kur ir kaip?

Pavasariį gavau elektroninį laišką apie vasaros stovyklą 17-22 metų jaunimui. Molekulinė biologija ir Italija buvo 2 žodžiai, kurių užteko, kad „užsikabinčiau“. Daug negalvojau, susirinkau visus reikiamus dokumentus ir išsiunčiau. Galiu drąsiai pasakyti, kad man visai negaila šiek tiek „sublogusios“ kiaulės taupyklės — iš kelionės gavau daug daugiau nei tikėjausi.

Apie CusMiBio (Centre of the University and School of Milan for Bioscience Education) programą „Diving into molecular biology“

Trumpai drūtai — šios organizacijos siekis sujungti universiteto studijų ir mokyklinę programas. Direktorius Paolo Plevani, jo žmona Giovanna ir aukštosios mokyklos (lietuviškas atitikmuo — gimnazija) mokytoja Cinzia Grazioli buvo pagrindiniai šios pirmąkart vykusios stovyklos organizatoriai. Per užsiėmimus dažniausiai klausydavomės paskaitos ir pradėdavome eksperimentą, po pietų jį aptardavome bei eidavome aplankyti kultūrinių arba mokslinių įstaigų. Buvau maloniai nustebinta — nors pats darbas laboratorijoje nebuvo sunkus, tačiau per paskaitas sužinojau daug naujų dalykų apie molekulinę biologiją. Dėstytojų pamokos apimdavo pačias įvairiausias šio mokslo pritaikymo sritis: teismo mediciną ir kriminalistiką, šeimų geneologijas, gyvūnų ir augalų rūšių nustatymą ir evoliuciją, DNR atradimo istoriją bei fermentų kristalizaciją. Veiklos tikrai netrūko, tačiau laiko susipažinti su miestu ir žmonėmis buvo gana mažoka. Beveik visa grupė vieningai sutarė, kad tai buvo vienintelis trūkumas — juk vos spėję susidraugauti (stovykloje dalyvavo moksleiviai iš skirtingų Europos šalių, man teko laimėti gyventi su maltiete Noella) turėjome atsisveikinti. Todėl mūsų dėstytojai nutarė vieną vakarą surengti šventę, kurios tikslas buvo pristatyti savo šalies tradicinius patiekalus. Iš pradžių su keliomis lietuvenėmis iš Klaipėdos norėjome savo bendraamžius pavaišinti šaltibarščiais, tačiau tokio įprasto Lietuvoje produkto — kefyro — Italijoje galima gauti tik

Savaitė Milane su pipete

specializuotose parduotuvėse... Laiko turėjome mažai, todėl nusprendėme gaminti „Tinginį“ ir sulaukėme daug pagyrų.

Apie miestą...

Tiesą sakant, Milaną, kuriame vyko stovykla, iš pradžių man visiškai nepatiko – triukšminga, minios žmonių, nejaukūs metro, senos grafiti išpaišytos sienos šalia naujoviškų daugiabučių... Tačiau pirmas įspūdis buvo klaidingas. Niekas nėra geriau nei pasiimti fotoaparata ir sėsti į autobusą, važiuojantį nuo mūsų viešbučio iki Duomo, paskutinės stotelės miesto centre. Per beveik 20 minučių miestas neatpažįstamai pasikeičia — nuo apleistų pastatų šalia mažų mielių namelių iki mados sostinės ir Europos kultūros paveldo. O pati Duomo katedra... tai kažkas NEAPSAKOMO. Šis gotikos šedevras stovi milžiniškoje aikštėje, pilnoje zujančių, šokančių žmonių, neištuštėjančioje net 3 valandą nakties... Naktinis gyvenimas pub'uose, išmaldos prašantys praeiviai, spindinčios vitrinos, nuostabi architektūra ir žmonių, priklausančių skirtingoms kultūroms ir rasėms, mišinys... Visa tai — Milaną, itin modernų ir kontrastingą miestą.

Apie mentalitetą, papročius, kalbą...

Stovyklapadėjose sulaužytiną mažą stereotipų (ypač apie pietiečius), tačiau kaip kuriuos tik dar labiau patvirtino. Žmonės Italijoje atsipūtę, pardavėjos niekur neskuba, net kai prie kasos nusidriekia kilometrinių eilė. Beje, jei italai perka, tai perka daug, o tuo tarpu aš, stovėdama su savo kukliomis lauktuvėmis už 10 eurų ir bijodama pavėluoti, negalėjau nustygti vietoje. Taip pat, jei italai nemoka anglų kalbos, jie aiškina savo kalbą tol, kol galų gale suprasi arba net palydės tave iki vietos, o jei pamatys, kad kažkur „grybauji“, važiuodami motociklu ranka parodys reikiamą kryptį. Valgyti Milano restoranuose — tikrai brangu. Vieną dieną apsilankęs picerijoje, ledainėje, kavinėje ir bare išleidi apie 18 eurų. Tačiau paragauti ledu (gelato) ir tikros picos (tradicinė Margarita už 5.5 euro — brangoka, tačiau ji storapadė ir, nors gauni tik 2 gabaliukus, jautiesi sotus ilgą laiką) yra tiesiog būtina. Komiška situacija nutiko vietinėje picerijoje, kuomet, išsirinkus staliuką, prie mūsų staiga pribėgęs padavėjas sušuko „Hands up!“, staliuką nuvalė ir paliko mus apstulbusius ir besijuokiančius tuo pačiu metu. Maždaug po 5 minučių jis vienas atnešė 8 lėkštes, o, mums baigus valgyti, sušuko bravo, kad mums pavyko įveikti porciją.

Pabaigai...

Nors Italijoje praleidau tik savaitę, darbas grupėje su moksleiviais iš kitų šalių praplėtė mano akiratį. Juk viena yra išgirsti apie įvykius Turkijoje per žinias ar BBC ir visai kas kita padiskutuoti apie tai su savo bendraamžiu! Šią kelionę tikrai ilgai prisiminsiu ne vien tik dėl įdomių eksperimentų ar mokslinių paskaitų. Smagiausia buvo tai, kad galėjau viena savarankiškai pažinti, atrasti ir pamatyti šalį ir miestą, kur anksčiau niekada nesilankiau. Anksčiau, kai išgirsdavau žodį „Milanas“, man prieš akis iškildavo tik podiumas ir visiems gerai žinomos drabužių etiketės. Dabar atrodo, kad milžiniškoje šeštadienių rytą šalia drabužių parduotuvės, rėkte rėkiančios „SALE!“ — tik mažas ingredientas lyg puode verdančiam miesto gyvenime.

Nuotr. iš asmeninio albumo

Vaikystės svajonės kartais pildosi arba buriavimo ypatumai

Vaikystėje, skaitydama Žiulio Verno knygas, pati svajojau apie jūrą, laivus ir nuotykius. Tuo metu niekaip nebūčiau patikėjusi, kad tos svajonės kada nors gali išsipildyti. Bet pernai draugė papasakojo apie „MAST“ projektą, kuris yra skirtas buriavimo populiarinimui tarp jaunų žmonių. Jame dalyvauja penki laivai iš skirtingų šalių: Vokietijos, Danijos, Švedijos, Lenkijos ir Lietuvos. Lietuvių laivas „Brabander“ yra Klaipėdos universiteto burlaivis. Nuo pat tos akimirkos, kai jį pirmą kartą pamačiau, užsinorėjau su juo paplaukioti. Tikiuosi, kad dar teks. O šią vasarą man teko laimėti pabūriuoti su lenkais, Gdansko laivu „General Zaruski.“ Dvi savaitės. Tiek laiko užtruko visa mūsų kelionė. Tos dvi savaitės pakeitė mano požiūrį į daugelį dalykų: pradedant nuo darbo ir baigiant šventėmis. Šios dvi savaitės leido man ne tik pajusti, ką iš tikrųjų reiškia buriuoti jūroje, bet ir dalyvauti dviejose didžiulėse šventėse. Susipažinau su didžiausios tarptautinės burlaivių regatos „The Tall Ships‘ Races“ ypatumais taip gerai, kaip tik galėjau – buvau jos dalyvė.

Pradėjome nuo Rygos. Iš Lietuvos mūsų atvažiavo 16, kai kurie plaukioja jau seniai, bet daugumai tai pirmas kartas. Dvi valandas klaidžiojom po Rygos centrą, bandydami privažiuoti prie burlaivių: pro niekur nepraleidžia. Sustiprinta apsauga, tūkstančiai žmonių. Na, bet šiaip ne taip privažiavom, išsikrovėm daiktus ir – į miestą. Nemokamos pramogos visur: masažai, sumo imtynės, jodinėjimas ant buliaus ir dar daug kitų – svarbu surasti ir nebijoti paklausti. Daugybė burlaivių aplink. Kai kurie tokie dideli, kad užvertęs galvą vos gali pamatyti jų stiebų viršūnes. Kai kurie atplaukė iš tikrai egzotiškų vietų: Brazilijos, Meksikos, Saudo Arabijos ir t.t. Abejoju, ar kada nors gyvenime dar pamatysiu tokį vaizdą. Po keleto dienų praleistų Rygoje išplaukėm – penkias dienas net nesimatė kranto. Penkias dienas, per kurias išgyvenome įvairiausių įvykių. Laive buvome šešiese ir dar 20 lenkų. Iš jų vienas kitas moka angliškai, bet daugumos žinios apsiriboja tuo, kad žino, kaip pasakyti „labas“. Tuos, kurie sugebėdavo angliškai pasakyti „paduok man tą lėkštę“, mes laikėme pažengusiais. Rusiškai jie taip pat nekalbėjo. Prireikė keleto dienų, kol iki galo supratom, kad vienintelis efektyvus būdas su jais bendrauti yra gestai ir pavieniai žodžiai, kurie sutampa lietuvių ir lenkų kalbose (pvz. agurkas).

Gyvenimas laive nelengvas: kartą vėjas pakilo iki 50 mazgų (64 mazgų vėjas laikomas uraganu, taigi ten buvo

Nuotr. iš asmeninio albumo

Vaikystės svajonės kartais pildosi arba buriavimo ypatumai

UGNĖ SKORUPSKAITĖ

tik štormas), o kartą keletą valandų teko išbūti visiškame štylyje – žvalgausi aplink ir jautiesi lyg baloj. Buvo dienų, kai miegojau po 18h, buvo ir tokių, kai pailsėti gaudavau vos keletą valandų. Teko ir pyragus valgyti, ir pro bortą vemti. Taip, jūrligė tikrai būna visiems, skiriasi tik jos smarkumas – vienus tik stipriai pykina, kiti negali net atsistoti. Prieš plaukiant duodama daug patarimų, kaip įveikti šią nemalonią dalį, bet tiesa paprasta – jokių vaistų nėra. Kiekvienas susiranda savo būdą, kaip atsistoti ant kojų, bet vienintelis efektyvus būdas gydytis yra miegoti – kiek žinau, veikia visiems. Bėda ta, kad ne visada gali miegoti. Vis tik kiekvienas laive turi savo pareigas, kurias privalo vykdyti. Buvo atvejų, kai teko daryti svetimus darbus, nes žmogus negalėjo išlipti iš lovos. Gera žinia ta, kad liga trunka tik apie dvi paras. Po to pagerėja visiems. O tada išmokstama labai svarbi pamoka: visi turi dirbti po lygiai. Jeigu kažkas dirba daugiau arba mažiau už kitus, prasideda pykčiai, o laive pyktis negalima, nes pabėgti niekas niekur negali.

Kai pasibaigia jūrligė, pamatomas tikras grožis. Aplink tave begalinė jūra: nevaldoma, pavojinga ir tuo pat metu tokia nuostabi ir nepakartojama. Saulėlydis jūroje yra vienas iš gražiausių dalykų, kuriuos esu mačiusi gyvenime. Tos visos valandos praleistos denyje, kai aplinkui ošia jūra, ir visi tie vakarai praleisti besiklausant gitaros skambėjimo išliks širdyje kaip be galo malonūs prisiminimai.

Po viso to atplaukėm į Ščeceną, ten dalyvavau turbūt didžiausioje šventėje savo gyvenime. Viskas panašu kaip Rygoje, tik dar išpūdingiau. Įdėtos didžiulės pastangos jiems tikrai atsipirko: dvidešimt minučių nuostabių fejerverkų, išpūdingas igulų paradas – jungtinė Ščeceno laivų igula visiems parodė pavyzdį, kaip reikia žygiuoti. Lietuviai Ščecene šventė ne tik lenktynių pabaigą – jachta „Lietuva“ užėmė 3 vietą savo klasėje.

Kai grįžau namo, dar kurį laiką negalėjau išmesti minčių apie kelionę. Taip, ne viskas buvo idealu. Plaukiant buvo daug sunkumų, daug pykčių, daug nepasitenkinimo. Bet ši kelionė subrandino, pakeitė požiūrį į daugelį dalykų ir paliko tiek prisiminimų, kad galėčiau pasakoti visą parą – vis tiek visko nepapasakočiau.

Nuotr. iš asmeninio albumo

Fotoreportažas iš Venecijos kino festivalio

Vasaros pabaigoje teko sudalyvauti Venecijos kino festivalyje – seniausiam tarptautiniame kino festivalyje pasaulyje. Lido saloje vykstantis renginys yra Venecijos bienalės dalis. Tuo pačiu metu pagrindinėje saloje galima aplankyti ir šiuolaikinio meno parodas.

Į šį festivalį patekau „28 Times Cinema“ projekto pagalba. Trumpai tariant, viskas vyksta Europos Parlamento iniciatyva - tikslas yra suburti 28 jaunus žmones, kurie mėgsta kiną, iš 28 Europos Sąjungos valstybių ir suteikti jiems galimybę pamatyti, kas yra aukščiausios klasės kino renginys. Tokia galimybė aš labai džiaugiausi – ji man padėjo galutinai apsispręsti, kuria linkme toliau eiti gyvenime. Dar nežinau, koks tiksliai bus tas kelias, bet tikslas yra kinas.

EIVINAS BUTKUS

Vlasi projekto dalyviai

Kadangi kinas, tai ne literatūra, nusprendžiau, kad bus įdomiau Venecijos kino festivalio ypatybėmis ir įdomybėmis pasidalinti vaizdų pavidalu. Jūsų dėmesiui - fotoreportažas iš ten.

Fotoreportažas iš Venecijos kino festivalio

Raudonasis kilimas iš išorės...

...ir vidaus

Pirmoje eilėje laukiama vakaro ir žvaigždžių

Nicholas Cage'as irgi persekiojamas paparacių

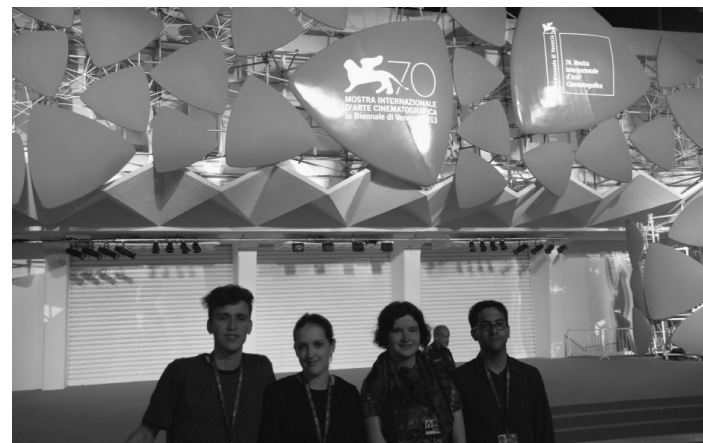
Aplankėme ir pagrindinę Venecijos salą

Jei būsit turistinėje Venecijoje - ieškokit šitos picerijos

Netikėtai sutikti lietuviai: Vismantė ir Vytautas iš LMTA

Paskutinė naktis

Fotoreportažas iš Venecijos kino festivalio

Ryte spėjau nubėgti iki Pegės Guggenheim kolekcijos. Būtinai aplankykite šiuos modernaus meno namus, jei būsite Venecijoje.

Vykdamas namo aplankiau Kopenhagą

Hansas Kristianas Anderseną žvelgia į šiuolaikinę Daniją

Ir, pabaigai, mano Venecijos kino festivalio **TOP 10** (siūlau pažiūrėti, jei turėsite progą):

1. Under the Skin
2. Medeas
3. Stray Dogs
4. Je m'appelle Hmmm...
5. Trap Street
6. Miss Violence
7. Philomena
8. Night Moves
9. Why Don't You Play in Hell?
10. Nobody's Home

EIVINAS BUTKUS

Interviu su Justinu ir...

Andai kalbina visiems licėjininkams (ir ne tik) gerai žinomus kūrėjus, atlikėjus, dainuojamosios poezijos gerbėjų rato numylėtinius, šiltus ir mielus žmogučius - Justiną Dargį bei Ievą Kasperavičiūtę.

Justinai, kada pamėgai muziką ir kodėl?

Muziką mėgau nuo pat mažumės. Jaučiu, jog **ten** mano namai.

Papasakok, kaip atsirado jūsų su Ieva duetas?

Kai Ieva buvo dešimtoje klasėje, o aš devintoje, mokytojas Jankauskas sugalvojo, jog mūsų duetas galėtų pasirodyti Vasario 16d. renginyje licėjuje. Tai ir buvo pradžia.

Kuo Tau patraukli dainuojamoji poezija?

Dainuojamajai poezijai reikia labai nedaug: akustinės aplinkos, atlikėjo ir kelių ar daugiau žmonių. Tai yra žanras, kuris nesukuria aiškos ribos tarp klausytojo ir kūrėjo. Man patinka artumas ir galimybė vairuoti patalpos atmosferą.

Kiek laiko paprastai skiri muzikinei/kūrybinei veiklai?

Visą savo laisvą laiką, kiek tik jo turiu.

Koks, Tavo nuomone, didžiausias jūsų dueto pasiekimas?

Pasirodymas tarptautiniame bardų festivalyje "Purpurinis vakaras".

Kuri daina iš jūsų atliekamų Tavo mėgstamiausia? Ar žinai Ievos?

Man labiausiai patinka „Vasaris“. Ievos mėgstamiausia „Geltona“.

Ar pritari teiginiui, kad pomėgiai - sėkmingos karjeros pagrindas?

Žodis karjera man skamba kapitalistiškai ir kaukėtai. Po juo, nori to ar ne, slepiasi daug streso ir neigiamų emocijų. Ar pomėgiai sukelia tokias būsenas, pasakyti kol kas negaliu. Manau, kad sėkmė tėra atsitiktinumas.

Ką šiuo metu veiki ir kokie ateities planai?

Šiuo metu atsakinėju į interviu klausimus. Vėliau eisiu gerti arbatos.

Tavo moto?

"Ramybės."

Kas yra menininkas? Ar save priskiri prie jų?

Menininkas yra istorijų pasakotojas, kuris tam tikra forma kuria savo pasaulį ir juo dalinasi. Nesiekiu juo būti, šis titulas kūrybai nereikalingas.

Nuotr. iš asmeninio albumo

„Beje, dar vienas labai svarbus dalykas mūsų duete, nors gal ir ne visai dalykas, buvo mokytojas Jankauskas.” - **I. Kasperavičiūtė**

„Menininkas yra istorijų pasakotojas, kuris tam tikra forma kuria savo pasaulį ir juo dalinasi. Nesiekiu juo būti, šis titulas kūrybai nereikalingas.” - **J. Dargis**

Ieva, kokius atlikimo duete privalumus išskirtum?

Bene didžiausias dueto privalumas, kad nesi vienas. Kitaip tariant, tai du kartus smagiau, nei būti vienam. Prasidėjus labai rimtiems mokslams, tai taip pat rimta dingstis pamatyti Justiną. Skačiau „dėdė Seneką”, jis pasakoja, kad santykis tarp dviejų žmonių yra pats paprasčiausias, o kartu įdomiausias. Panašiai jaučiuosi ir mūsų duete, dainuodama kitiems – su Justinu viskas įprasta ir paprasta (kaip paprastos ir mūsų dainos), tačiau kartu ir įdomu.

Koks įsimintiniausias/linksmiausias įvykis, kurį patyrė jūsų duetas?

Tokių buvo ne vienas. Prisimenu, pavyzdžiui, kaip, važiuodami namo iš festivalio „Purpurinis vakaras“, Justo Facebook puslapyje pamatėme, kad kažkas įsiminė mūsų dainos nuotrupą ir ieško, kas ją atliko. Labai smagu pasidarė.

Kokios muzikos klausaisi?

Mano muzikinis skonis gana paprastas – patinka gražios, įsimenančios melodijos. Dažnai tai būna džiazas: Ella Fitzgerald ar Brenda Lee, kartais instrumentinis džiazas. Mėgstu ir kai kuriuos klasikos kūrinius, ypač tuo metu grojimus – dabar tai Šubertas. Nors iš bardų žavi nedaug kas, traukia Lansbergio, Smorigino dainelės, viena kita Kaniavos.

Kokia jūsų atliekama daina Tau labiausiai patinka? Ar žinai Justino mėgstamiausią?

Man mieliausia pati pirmoji mūsų daina, pavadinimu „Geltona”, nors ji jau šiek tiek atsibodo. Justino mėgstamiausia – „Užmirštoji”.

Išdėliok šiuos dalykus pagal svarbą – ko labiausiai reikia siekiant tikslo: sėkmė; kantrybė; pasitikėjimas savimi; drąsa rizikuoti; aplinkinių palaikymas.

Kaip ir daugeliu atvejų, manau svarbiausia pasitikėti savimi (iki šiol to mokausi). Antroje vietoje – aplinkinių palaikymas, tuomet drąsa rizikuoti, sėkmė, kantrybė. Tai lyg tam tikras ciklas – jauti, jog kažką darai neblogai, tau tai patinka, aplinkiniai palaiko, nusprendi – surizikuosiu, juk nieko neprarasiu (o kartais rizika atrodo baisi net mažiausiam koncerte!). Pasiseka – gerai, nepasiseka – nusispjauni ir kantriai bandai iš naujo.

Dar vienas labai svarbus dalykas mūsų duete, nors gal ir ne visai dalykas, buvo mokytojas Jankauskas. Linkėjimai! :)

Kas yra menas? Kokį meną kuriate jūs?

Man menas – tai, kas teikia malonumo mums, o maloniausia – kai malonu ir mūsų klausantiems. Man atrodo, kad mūsų menas labiau skirtas nedidelėms žmonių grupėms, tuomet geriausiai galime perteikti tai, ką norime.

Ką Tau reiškia sąvoka „pašaukimas”?

Nežinau, nežinau! Pačiai reikėtų ko nors paklausti.

Ką norėtum nuveikti per ateinančius metus?

Turiu vieną svajonę, ar pavyks ją įgyvendinti – bus matyti. Jei pasakysiu, gali neišsipildyti. Dar norėčiau nepasišiuokslinti moksluose (jau šiandien blogai parašiau lotynų, teks nusibausti).

Trys svarbiausi dalykai gyvenime?

Šiandien atrodo, kad Dievas, šeima ir meilė.

Indėnas. Cukraus gabalėliai. Jauku.

Indėnas, cukraus gabalėliai, pypkė, 19 valanda, Eidvilė, pamėgtos II-ojo pasaulinio karo temos ir nepaprastai jauki atmosfera. Kas? Ogi „Dūmok“! Tai daugumai liceistų (ir ne tik liceistų) jau seniai pažįstamas intelektualus žaidimas, vykstantis „Mint Vinetu“ knygyne. Apie „Dūmok“ atsiradimą ir protmūšių klausimų galvojimą kalbėjasi su žaidimo iniciatore, organizatore ir vedėja ketvirtoko Eidvile Banionyte.

Kaip susidomėjai protmūšiais?

Tai įdomi istorija, už kurią esu dėkinga buvusiam licėjaus prezidentui Gyčiui Radzevičiui. Viena dieną benaršydama „Facebook“ pamačiau, kad Vilniaus Universiteto studentai rengia protmūšį. Pagalvojau: „Kodėl nepabandžius?“ Subūrėme liceistų komandą ir sudalyvavome. Prisimenu, jog visi į mus labai keistai žiūrėjo – protmūšyje dalyvavo studentai, o mūsų komanda sudaryta iš moksleivių, buvome jauniausi žaidėjai, aš tuomet buvau pirmokė.

Vėliau kalbėdama su Gyčiu pasakiau, kad dalyvavau protmūšyje ir man labai patiko. Jis papasakojo, kad anksčiau licėjuje irgi vykdavo protmūšių žaidimai. „Gal nori pabandyti licėjuj surengti protmūšį?“ Ir prasidėjo... (šypsosi) Taip gimė „Prot(t)estas“.

Iš pradžių žaidimas vyko tik licėjuje, Vilniaus Užupio bei Vilniaus jėzuitų gimnazijose, bet netrukus „Prot(t)estas“ tapo tarpmokykliniu renginiu. Praėjusiais mokslo metais jame dalyvavo 18 Vilniaus miesto mokyklų.

Galiausiai tai peraugo į Dūmok?

Ateina laikas, kai norisi pačiam užsidirbti, būti savarankiškesniam – tada kilo mintis rengti „Dūmok“. Nežinojau, ar pavyks, ar žmonėms patiks...

Bet tikrai pavyko! Dabar „Dūmok“ vieni-ja licėjaus bendruomenę ir už mokyklos ribų.

Regis, taip. Labai tuo džiaugiuosi!

Visiems turbūt įdomiausia, kaip tu sugalvoji tiek daug įvairiausių klausimų.

Na, pirmiausia, sugalvoju temą. Dažniausia

ją pasirenku visiškai atsitiktinai (kas pirmiausia šauna į galvą). Tuomet pasižiūriu, ar turiu koki-os nors literatūros ta tema, panaršau internete, perskaitau labai daug įvairiausios informacijos, bandau ją atsirinkti. Taip pat neretai internete ar knygoje perskaitau kokią įdomų faktą, tuomet prisimenu kitas detales apie tą patį dalyką ir, sujungusi tai, ką perskaičiau, ir ką žinojau iš anksčiau, sukuriau klausimą. Kartais klausimus sugalvoju tiesiog važiuodama autobusu – pamatau kokią įdomią reklamą, ją nufotografuoju telefonu, išgirstu kokią įdomų pokalbį... Klausimai gali gimti pačiose netikėčiausiose vietose.

Tiesa, pirmaisiais metais kurti klausimus buvo sunku, ilgai užtrukdavau. Na, bet po kiek laiko „išsivažiavau“ ir dabar šis procesas tapo kur kas paprastesnis.

Koks komandos pavadinimas tau pats įsimintiniausias?

Manau, tai „Šubravcai“, nes, kaip tikras *protmūšiškas* pavadinimas, slepia savyje tam tikrą žinutę.

Pamankštinkite protą! (:

- 1. Pagyvenę maksimalistai atsisveikina ramiai. Apie ką, labai gerai žinomo Lietuvoje, čia kalbama?**
- 2. Abraomas Linkolnas yra pasakęs: „Balsas yra stipresnis už ...“ Užbaikite šį išties gražiai nuskambėjusį pasisakymą.**

„Dūmok“ jau suformavo savo ištikimiausių žaidėjų būrį. Kuo juos žavi šis žaidimas? Kokį komandos pavadinimą jie pasirinko?

Gabrielė Makarevičiūtė (2b):

„Dūmok“ mane žavi savo klausimų įvairiapusiškumu, daugialypiškumu, taip pat labai jaukia „Mint Vinetu“ aplinka ir gerai pažįstamų žmonių kompanija - visa tai traukte traukia nors kartą per savaitę pasukti galvą ir, kaip pasakytų vienas mokytojas, pasitelkti į pagalbą visą gudrumėlį. (šypsosi) Kiekvieną kartą sumąstome vis juokingesnę pavadinimą, dažniausiai tiesiog bet kokį protingai skambantį žodį, pavyzdžiui, imunodeficitologija. Klausimai kiekvieną kartą vis įdomesni, kaskart būna vis linksmiau ir smagiau dūmoti - turbūt todėl „Dūmok“ pritraukia tiek daug dalyvių.

Viktorija Štikonaitė (2a):

„Dūmok“ man patinka dėl netikėtų klausimų ir temų, verčiančių gerai pagaltoti, naujai sužinotų faktų ir ypatingai jaukios „Mint Vinetu“ atmosferos – šaltais žiemos vakarais žmonės, susirinkę knygyne ir jaukiai dūmojantys, sukuria nuostabią atmosferą, kurios ilgai nepamiršti. Kartą nuėjęs, vis nori ten grįžti. Iš klausimų galima ir pasijuokti, ir rimtai pamąstyti, o išalkę žmonės visada suvalgo visus cukraus gabalėlius iš indelių, padėtų ant knygyno stalų. (juokiasi)

PRIEGLIUS ŽUKLYS

Eidvilės Banionytės nuotraukos

Mano komanda jau ilgą laiką (nuo pat pirmos mūsų pergalės) vadinasi „Mielosiomis avelėmis“, tad net nesinori keisti pavadinimo. O kaskart ant klausimų lapo mano pripiešta avelė (kažkodėl su ragais) yra tarsi mūsų talismanas.

Atsakymai:

1. **Parduotuvės „Senukai“, „Maxima“, „Iki“ ir „Rimi“.**
2. **„Balsas yra stipresnis už kulką“ (org. „The ballot is stronger than the bullet“)**

Kūryba

LAURA ABRAŠKEVIČIŪTĖ (2)

MILDA MAČIULAITYTĖ (1)

1.

aš pabundu
rytą
saulei nusileidus
dangaus toluoj
pirštais
apglėbiu prisiminimus
neapčiuopiamus
ir svajoju
kad taip nebūtų buvę
norėčiau
nebeprisiminti kaskart
kai
liūdna
kaip
tu šypsojais
tu žiūrėjai
į mane
su manimi
viena kryptimi
netgi kartais
juokdamasi
pagalvoju
norėčiau kad
matytum mane
dabar
ir čia
ir
galvotum
kad
laiminga aš
tikriausiai
o saulei
kylant jūron
vakarais mąstau
ir paleidžiu
pro pirštus
slystančius prisiminimus
nepamirštamus
taip buvo
čia
užsimerkiu

2. Nereikia nemylėti

Nenori man neleisti nenukristi,
Neskambinti netikru numeriu,
Neskleisti nerimo, nepykti,
Netyliai nesakyti nemyliau.

Nenori neprašyti atleidimo,
Neskleist nuvytusią gėlių.
Nenori bėgt, nes nebelijo
Ir negirdėti niekad – nemyliau.

Nukrisi, mirsi, neberasi.
Ne, tadien neplyšai noru..
Neplyšai sudėti ir sukalti
Neliesto, nebemieli „netikiu“.

Nesi netikintis, bedvasis,
Netapsi negreitu metu tokiu.
Nebūsiu nekrikšto palydos klasė,
Nemirsiu – plyšiu noru, nes myliu.

Ekspertai

Karolinos Panto nuotrauka

TOMAS SIPKO IR LINAS LEŠČINSKAS

Už ką mokytojai Žemaitaitienei tokį gerą humorą Dievulis dovanojo?

Ne Dievulis dovanojo, o jos kūne tiesiog padidėjęs teigiamų Jonų (IVc) skaičius.

Kam įstatymai nerašomi, jei rašomi, tai neskaitomi, jei skaitomi, tai nesuprantami, jei suprantami, tai suprantami blogai?

Kam užduodami klausimai, kurie neturi prasmės, o jei turi prasmę, tai tos prasmės prasmė vis tiek neturi prasmės.

Kodėl pirmokai šiais metais buvo taip lengvai pakrikštyti? Be kiaušinių ar miltų?

Pirmokai - ne biskvitinis pyragas, tai jaunas medelis, kuri reikia laistyti ir auginti.

Ar TB'kai - irgi žmonės?

Žmonės, bet delfinai irgi žinduoliai.

Kas kietesnis - L'Hôpital'is ar Ferdinand'as de Saussure'as[1]?

Abu neblogi, bet Kazlauskas[2] ir Jablonskis lenkia juos šviesmečiais.

Ką daryti vargšams alumnams, pasiilgusiems licėjaus?

Ateiti į G&G Sindikato koncertą.

[1] L'Hôpital'is-matematikas, Ferdinand'as de Saussure'as-kalbininkas

[2] Mūsų treneris turi matematiko išsilavinimą

ARDAI-

Dabartinės lietuvių
kalbos žodynas -
anadien, anasyk:
A. smarkiai lijo.

Neapibrėžto laiko periodinis
leidinys.

